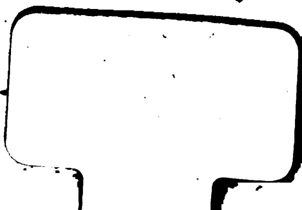

Eesti Laulik.

125 uut laulo

neile,

kes hea melega laulwad ehk laulo kuulwad.

Essiminne jaggo.

(Sia kõrwa käib ka üks „wisi-ramat".)

Tartus, 1860.

Trükkitud H. Laakmanni jures.

Der Druck wird unter der Bedingung gestattet, daß nach Beendigung desselben der Abgetheilten Censur in Dorpat die vorschriftmäßige Anzahl Exemplare zugestellt werde.

Dorpat, d. 28. Juli 1860.

(Nr. 100.) Abgetheilter Censor de la Croix.

Eeskõnne.

Armad lauljad ja laulo sõbrad!

Enne kui laulma hakkate, luggege nattuke. Sedda on selgemaks arrosamisseks tarwis.

Laul on Jummalast lodud kallis asst. Keikis mailma nurkades ja keik suggu rahwa seas on laulo leida. Kuida rahwas rummalam ehk targem on, nenda on ka nende laulud parremad ehk pahhemad; agga nad laulwad ikka. Laul kossutab süddant, pelletab murred ja pahhad mötted laiali, kergitab kässi jalgo hea töle ja tele, ning on kaunis waimo harrimisse abbi. Kes röömsast laulab, se ei pea wihha, ei kiusa egga kaetse. Kui siis keiksuggu rahwas ja linnudke oksa peal ommal kombel laulwad: mikspärrast siis Eestirahwas omma su peab kinnipiddama. Ka Eestimehhel on helde Jummal tarwas ja armolinne Keiser mapealse au-

järje peal; ka Eestimehhel paistab päike, lehkab tuul, laulwad linnud ja öitsewad lilled; ka Eestimehhel on temma tö ja waewa al ommad päwad ja tunnid, mil ta südda römus ja meel lahke on; ka Eestimehhel on omma issama, seisus, seädus ja öigus, ommad põllud, asjad, metsad ja jõed (mitmel ka jubba omma pärrised): miks ta ei peaks laulma?

Ja sellegipärrast ollen ma kaua eddasi ja taggasi möttelnud: kas piddin seddasinnast ramatut wäljaandma ehk mitte? Kord olli mul: anna peale! teine kord jälle: ärra pista pead waablase pessasse! Ma ollekfin sedda ka teggematta jätnud, agga mitto armsat Eesti laulo söbra on mind senni tagga sorrinud, kui ommeti wimaks mötlesin: no mingo peale, sago mis saab! Agga ma tean jubba ette, et „Eesti Laulik" kahhesugguste innimeste näppo wahhele juhtub. Üks selts ütleb: „Olgo mehheks, et ka sel kombel Eesti rahwa peale on möttelnud!" Teine selts jälle (ja nende seas on paljo seäsekurnajaid, kes kolme wersta peale wenna silmas pinna ärranäewad): „Eks ta püsti hul ei olle, et Eesti rahwale ilmalikko laulusi hakkab trükki pannema?" — Waatke, nenda sawad juttud ollema, ja öigus jääb neile, kellel öigus on; agga kellel öigus on, sedda ei jätta ma mude, kui Eesti laulikute omma selletada.

Tössi jääb töeks: kirriko laul on laulude laul

ning ülle teiste teile ja mulle, ja nenda peab se ollema; agga ma tean ka, et innimenne igga pääw mitte kirrikus ei olle, waid mönnikord ka — olgo sui aial öitsel, talgussel, pulma peal, ehk kus muido röömsa seltsiga kokko juhtub — muid laulust laulda tahhaks, kui neid ennam käes olleks. Kui se pahha on, siis on kukke ja mu lindude laul ka pahha, sest se polle ka mitte kirriko laul. Ja et luggu nenda ei olle, teab igga laps.

Sedda ei woi kegi salgada: meie Eestlased olleme, ehk kül palle higgi sees omma leiba söme, lomusse polest üks römolik ja laulvarmastaja rahwas, ja se polle meile mitte häbbiks. Ka meie kele murre, ehk kül kerulisse sannade polest alles kaunis kehwa, on laulo peale wägga kölblik, sest et meil ni paljo heäleta tähta sannade sees ei olle, kui mönne mu rahwal. Ommeti peame tunnistama, on meie laulo tundminne alles wägga lapse pölwes ja ei ullata ülleültse weel sennage male, kus meie halli kuega Lätti naabridel. Tössi kül, kusikus ja kasikus kaswawad ilma kärneri abbita ka mönni kord wägga illusad lilled; siiski on ka tössi, et keige parrem pöld isseennesest ilma harrimatta head wilja ei kanna. Kuulgem pulmade peal, talgussel, öitsel ehk murial paikus: kenna sannadest polle mitte pudu, waid mitto eht Eesti laulo on omma mötte ja pöhja polest, kui eht perlid ja paljo ennam wäärt, kui lauljad ja kuuljad isse

teadwad; agga parrago! kuida neid lauldakse? Suremat hulka mitte muido, kui ennamist joobnud peaga, üks ütleb ees ja teised seddasamma sanna 2, 3 ja 4 korda takka järrele ja sannade jätkuks aido-raidosid ni paljo sekka, et kuulja kõrwad wässiwad ja wenniwad. Wisi ja salmi wahhet polle paljo tunda, waid terwe laul no üks ainus suur salm ja igga lauljal omma wiis, otsekui igga suggu leem ühhest waagnast ja ühhe lussikaga peab süa sündima; naesterahwa laulul jookseb weel suur pitk „kaskeee!" nago köie tük tagga.

Et nüüd „Eesti Laulikko" luggu nisamma ei lähhäks, sepärrast panneme wisid ka jure. Se on kül jälle tössi, et suur hulk lauljaid mitte sured nodi tundjad ei olle; agga mis eest meil siis koolmeistrid ja muud juhhatajad on, kui meie nende käest hea sanna eest nõu ei leia? Küllab nemmad meid orrila ehk wioli peal jone peale aitawad. (Üht weikest „laulo-koli" — nodi öppetust — olleks makele kül tarwis ning mo näppud süggelewad jubba ammo säbhärdust kirjutada; agga ma otan ikka weel allandusses, ehk mönni targem wöttab selle tarwis sulle peusse.)

Et needsinnatsed laulud mitte isseärranis kolide tarwis ei olle kirjutud, leidwad lauljad peage; siiski on nende seas ka suur hulk, mis kolis kölbawad laulda ja möistlikko koolmeistril polle mitte raske,

neid üllesse leida. Meie mötte neid laulust kirjutades, käis ennam nende noorde innimeste peale, kes mitte ennam kolis ei käi, ja ommeti ka laulda tahhaksid, mis meelt lahhutab ja öppetust annab.

„Eesti Laulik" ei nöua kellegi kitust, egga jookse laitusse eest kohhe nurka. Temma ei tahha muud, kui omma Eesti rahwale nödra jöudo möda römuks olla. On need temmaga rahhul, siis üttelgo teised, mis isse tahtwad. Tömbab agga mönni targem mees wihhadega sulle peusse ja kirjutab meie rahwale parrema ramato, kui se-sinnane on, mis isseennesest middagi ei arwa: sellele ütleme jubba ette: olge tuhhandeks terwe!

Juhtuwad lauljad siit ehk sealt muialt trükkitud lehtide pealt mönda laulo leidma, mis sedda ladi näitwad ollewad, kui „Eesti Lauliko" suust siin kuulwad, siis teadko: ei laula temma teiste su läbbi, waid mönned teised on jubba enne seddasinnast trükki temma su läbbi püüdnud laulda, ja seält on se tulnud. Noh, pahha mees, kes parrem teeb, kui ta möistab. Igga lind lendab ni körgesse, kui tiwad kandwad.

Minne siis „Eesti Laulik", ja katsu, kas sa mönne omma suggulase mele saad römustada, ja kui se sul korda lähhäb, siis olle rahhul ja ärra muud ennam püa!

Et ka se keige pitkem eestkönne keddagit ramatut taggaräkimisse eest ei warja, sepärrast olgo sest küll, ja hakkagem parrem laulma, sest se ramat on jo laulmisse pärrast tehtud.

Ja nüüd muud ennam middagi, kui paljo tuhhat terwisid keikile, kes hea melega laulwad ehk laulo kuulwad!

Janipäwal 1860.

E. L.

I.

Issama-laulud.

1.

Kus on mo kallis issama?
Ons Eestima*)? Ons Lättima?
Ons Läne kitsas kalda serw?
Ons Narwa-jöggi, Peipsi-järw?
Oh ei! ei! ei!
Mo issama on surem weel. :,:

2.

Kus on mo kallis issama?
Ons Harjoma? Ons Wirroma?
Ons, kus on laia kuega
Keik rahwas tölbi kelega?
Oh ei! ei! ei!
Mo issama on surem weel. :,:

---

*) Se sanna: „Eestima", ni saggedast kui siin lauslusel ettetulleb, ei tähhenda mitte üksi Tallinna kubbermango, waid keik sedda Eesti issamaad, kus Eestlased ellawad ja sanna kuuldes omma tenitud leiba sowad.

3.

Kus on mo kallis issama?
Oys Kurama? Ons Somema?
Ons leiwarikkas Järwama?
Ons Tall'na, killosilgoga?
Oh ei! ei! ei!
Mo issama on surem weel. :,:

4.

Kus on mo kallis issama?
Ons Hioma? Ons Muhhoma?
Ons Sörwe kitsas ranna äär?
Ehk wiljakandja Kurresaar?
Oh ei! ei! ei!
Mo issama on surem weel. :,:

5.

Kus on siis minno issama?
Nüüd tahhan sedda nimmeta:
Kus ial laulab Eesti keel
Tru Jummalale üllewel!
Jah, se ta on! :,: Jah, se ta on! :,:
Mo issama ja minno ön!
Jah, minno ön, jah, minno ön!

6.

Siin ellan minna, Eestimees,
Mo Lutterusse usso sees,
Teen tööd ja tännan Jummalat,
Kes igga pääw teeb mulle head,
Ja mul on rööm, :,: Ja mul on rööm, :,:
Et Jummala tru, helde arm
Ei jätta mind, ehk ollen pörm.

7.

Ka terwe Wenne-riik ja ma
On minno armas issama!
Oh, Jummal taewas, önnista
Sa meie maad ja Keisrit ka!
Se on se ma! :,: Se on se ma! :,:
Mo armas, kallis issama!
Mo issama! mo issama!

2.

Kas tunnete mo issamaad,
Kus truus, öigus ellawad?
Kus üllemad ja allamad,
Keik ühhe Pea al seisawad? —
Koor: Küll tunneme; eks olle ta
Mei' Eesti kele issama?

2.

Kas tunnete mo issamaad,
Kus leiwa-puudus tundmatta?
Kus rikkad ning ka waesemad,
Keik tööd ning leiba leiawad? —
Koor: Küll tunneme; eks olle ta
Mei' omma kallis issama?

3.

Kas tunnete mo issamaad,
Kus römus rahwas ellawad:
Kas tewad tööd ehk hingawad,
Siis ikka töömsast laulawad? —

Koor: Küll tunneme; eks olle ta
Mei' omma kallis issama?

4.

Kas tunnete mo issamaad,
Kus karristusses kaswawad
Keik poiad, tütred üllesse —
Ja rahhus leiba süakse? —
Koor: Küll tunneme; eks olle ta
Mei omma kallis issama?

5.

Oh, hoia, Jummal, sedda maad
Ja kaitse temma Wallitsʼjat!
Lassʼ öigust nöuda üllemad
Ja sanna kuulda allamad! —
Koor: Ön, meie Keiser, meie ma,
Sullʼ olgo nüüd ja löpmatta!

3.

Ön meie Keisrile,
Ön temma rigile,
Ön keigile!
Sind, Jummal, tänname,
Sult, Issand, pallume
Önne ja önnistust mei' Keisrile!

2.

Ön meie Wennemaal,
Ta Keisri warjo al,
Ön Wennemaal!

Issand, oh önnista,
Et keik wöiks öitseda,
Mis meile kassuks on — Ön Weinemaal!

3.

Ei wöi meid waenlased,
Olgo küll wihhased,
Siin hirmuta:
On Jummal taewas weel
Ja Keiser troni peal,
Siis polle hirmo meil — Ön Weinemaal!

4.

Önnista, oh Jummal taewas,
Keisrit, kes meid wallitseb!
Olle temma' rööm ses waewas,
Mis ta meie pärrast nääb!
Keige allamatte palwe
Tõuseb ülles süddamest:
Koor: :,: Olle meie Keisril helde,
Seisa ikka temma eest! :,:

2.

Temma on ta sures rikis
Öige rööm ja öela hirm;
Temma ees on ikka walmis,
Öelal nuhtlus, öigel arm;
Keik, kes öigust armastawad,
Pallutwad nüüd süddamest:

Koor: :,: Olle meie Keisril helde,
Seisa ikka temma eest! :,:

3.

Temma käsko kuulda, tedda
Armastada allati,
Allamad! keik nöudkem sedda
Kunni ello otsani.
Ni kui kaljud kindlast seiswad,
Seisko meie truus ka!

Koor: :,: Meie Keisri ello päwad,
Jummal, kaua pitkenda! :,:

5.

Kas tunnete üht Würsti, kelle rikis
Ükspäinis öigus, rahho, seädus ellab?
Kes, kui on hädda, isse etteastub
Ja waenlased keik jalge alla tallab?
Kas tunnete keik rahwas ilma peal,
Kes on se Würst? kus on ta kulus ma? —
So Keiser ons, ön sulle, Wennema!

2.

Kas tunnete üht maad, mis wilja kannab
Et ikka teiste madel' jääb weel anda?
Mis rohkeste meil' waewa palka annab,
Ei lasse ial nälja wallo tunda?
Kas tunmete, keik rahwas ilma peal,
Kus on se ma? kust peab otsima?
Se polle muud, kui Eesti issama.

3.

Kas tunnete üht rahwast, mis kül weike,
Ja siiski sure rigi tuggew lige?
Ei olle kül ta seisus, möistus, körge,
Ta kuub on must, ja siiski südda walge.
Se on mo armas Eesti rahwoke.
Sull' andko Jummal rahho ellada
Ja aitko öige tee peal köndida!

6.

Laulge röömsast, rigi rahwas,
Tänna on se kallis pä
Millal meie Keisri herral
Sündimisse pääw on kä!
Koor: Jummal hoidko, kaitsko tedda,
Kaugel seisko temmast hädda,
Keige allamatte heaks!

2.

Öiget seädust, selget öigust,
Same ikka temma käest;
Sanna kuulmist, kindlat truust,
Leidko ta meist keikidest.
Koor: Kui on tarwis, röömsast astkem
Wälja, ja mis kohhus, tehkem;
Eesti mees on wapper mees.

3.

Keisri ümber seiskem wahtwast
Issama ja kroni au'ks!

Temma aitab meie rahwast,
On meil' järgest warjuks, nöu'ks.
Koor: Tulleb waenlane, on platsis
Söawääd ja Keiser walmis,
Maad ja rahwast kaitsema.

4.

Jah, ei üksi söakärras,
Kus keik püssid paugutwad,
Trummud hüüdwad, mehhed werres,
Möegad, pigid läigiwad:
Koor: Waid ka rahhus walgust nöudma,
Pimmedussest wälja jöudma,
On meil Keiser märgiks ees.

5.

Jummal taewas sures armus,
Temma päiwi jätkago!
Sowigem ja laulgem römus:
Aleksander ellago!
Koor: Jummal hoidko, kaitsko tedda,
Kaugel seisko temmast hädda,
Keige allamatte heaks!

7.

Mo keige kallim laulo heäl
On minno Keisrile,
Kes issama aujärje peal
Teeb öigust keikile!

Sest allati ma röömsaks saan,
Kui temma nimme nimmetan.
Koor: Mo Keiser ellago! :,: :,:

2.

Ni kui mo süddа wennal' lööb,
Ni lööb ta Keisrile,
Kes öigust mull' ja head teeb,
Kui issa lapsele!
Ei olle minno silmad näind,
Et ta mul ial liga teind.
Koor: Mo Keiser ellago! :,: :,:

3.

Kui omma issa armastan
Ma tedda allati;
Ni palljo, kui ma jöuan, teen
Ta käsko surmani.
Ta allam ma, mo Keiser ta,
Ni olli se, ning jäeb ka:
Koor: Mo Keiser ellago! :,: :,:

4.

Ma tean küll, ei olle tal
Suurt römo kitussest;
Ja seeb se on, mis allamal
Teeb römo süddamest.
Ta on mo Keiser armoga,
Sest keigest jöuust laulan ma:
Koor: Mo Keiser ellago! :,: :,:

8.

Kes on se mees kell' lauldakse,
Ni sure römoga?
Et iggal pool, kus kuuldakse,
Seal hellised: hurra!
Se on jo meie Keiser hea,
Kes römus römustab,
Se miljonide helde Pea,
Kes armus armastab!

Koor: Sest Wennema, nüüd tänna sa,
Sul on suurt asja tännada
So Keisrit :,: So Keisrit römoga!

2.

Mis teeb meid nenda öiskama?
Kes on se kallis mees?
Kell' auu ikka kuluta,
Keik tahhaks süddamest?
Eks tunne teie tedda weel,
Oh wannad, nored teäl?
Se on jo meie Keiser hea,
Kes auujärje peal!

Koor: Sest Wennema, nüüd tänna sa,
Sul on suurt asja tännada
So Keisrit, :,: So Keisrit römoga!

3.

Kes on ni kallist ehhitud
Purpuri, kroniga?

Kes saab ni wägga armastud,
Et hea melega
Keik jättaks warra, ello ka,
Ta kalli ello eest?
Se on jo meie Keiser hea,
Au temmal' keikidest!

Koor: Sest Wennema, nüüd tänna sa,
Sul on suurt asja tännada
So Keisrit, :,: So Keisrit römoga!

4.

Kes on, kes häddas awwitab?
Teeb head waestele?
Kes allamatte koormat nääb,
Ja aitab heldeste?
Kes rahho nöuab rahwa heaks
Ja tülli löppetab?
Se on jo meie Keiser hea,
Kes armus wallitseb!

Koor: Sest Wennema, nüüd tänna sa,
Sul on suurt asja tännada;
So Keisrit, :,: So Keisrit römoga!

5.

Kes on, kes öigust armastab
Ja puhhast ello wiit?
Kes isse kiikil' öigust teeb —
Karm kuub ehk pehme siid —
Kes kaddedust ja kawwalust
Ei salli ialgi?

Se on jo meie Keiser hea,
Au temmal' allati!
Koor: Sest Wennema, nüüd tänna sa,
Sul on suurt asja tännada
So Keisrit, :,: So Keisrit rõmoga!

9.

Suurt armo hoolt on Jummal kannud
Mei' sure Wenne rigi eest,
Et ta meil' **Aleksandrit** annud,
Kes helde melest, wäggew tööst;
Ta aujärg seisab töe peal
Ja õigust armastab ta meel.

2.

Ta rigi rahwast rõmustada,
On temma ainus hool ja rööm,
Neil' kergitust ja õigust sata,
Ses hiilgab temma auukroon;
Kus mudel rumi uhkussel,
On temmal arm ja helde meel.

3.

Kus **Aleksander** põhja panneb,
Seal panneb temma kaljo peal;
Kus ial pudust, wigga tunneb,
On warmalt awwitamas teal;
Suur nõu ja tarkus temma sees,
Sest Jummal on ta abbimees.

4.

Kus pimmedusse hanged seismas,
Seal sullatamas Keisri nöu;
Kus rummalus weel wöimust wötmas,
Seal töuseb ue päikse au;
Keik pimmedust ja rummalust
Ta lasib mahha rigi-puust.

5.

Ta rigi pirid seiswad kindlast,
Neil söawäed mürriks ees,
Ja wäggew Jummal isse taewast,
On temma kilp ja abbimees;
Ehk tulleks tuhhat waenlast kül,
Ei kohko meie Keisri meel.

6.

Eiropa surred, weikseb rigid,
Keik temma rammo tunnewad;
Ta söariistad, möegad, pigid,
On terrawad ja wallusad;
Ja siiski, ei ta kiitle sest,
Waid nöuab rahho süddamest.

7.

Suurt kasso omma rigil sadab
Tark Aleksander allati:
Ta miljonide juttad peästab,
Kes tedda kiitwad surmani;
Ta orjapölwe kautab,
Et innim' innimesseks saab.

8.

Mis silmad uut ja head näwad,
On Keisri arm ja Keisri hool:
Raudmaanteed, merres aurolaewad,
Ja telegrahwid iggal pool;
Mis ial kassuks meitele,
On römuks meie Keisrile.

9.

Eks polle ta kui lodud Keisriks,
Ta näust, sannast, teggudest?
Kes tedda römoga ei teniks,
Ehk keik ei jättaks temma eest?
Sest sowib Eestirahwas ka
Tal' au ja terwist löpmatta!

10.

Ta armastab ka meie suggu
Ja mötleb meie waewa peal',
Sest lähhäb meie ello luggu
Aast' aastalt lahhedamaks teal:
Oh, möistaksime selle eest
Ka tänno anda süddamest!

11.

Sest laulame keik truist melest:
Au Aleksandril' allati!
Ja pallume: oh kaitse heldest
Ta kallist ello otsani,
Tru Jummal! ning so wöitud meest
Siin hoia keige kurja eest!

12.

Oh kanna, Issand, ommas sülles,
Mis sull' ning meile armas on,
Ja pea sedda Pead ülless',
Mis keige meie rigi ön!
Lass' temma peale paistada
So armo pallet löpmatta!

13.

Au Keisril', au ka Keisri Praual',
Kes meie önne ön ja rööm!
Suur rahho temma sure suggul',
Et ikka kronist töuseks kroon!
Siin täida neid so rahhoga
Ja pärrast taewa römoga!

10.

Mis hellifeb—rahwas, et kuulge—
Sörwemaast kunni Narowa suust?
Mis laulo heal köllab ni selge,
Käib läbbi meil lihhast ja luust? :,:
Mis küssimest ennam seal tarwis?
Se wastus on keikil jo walmis:
Se on se laul mei' Eesti issamaast
Mei' Eesti issamaast,
Mei' issamaast, mei' Eesti issamaast!

2.

Ehk jöed ja wäinad küll tewad
Meile wahhet ja lahhust weel;

Ehk wallad ja makonnad jäwad —
Need seisawad kaardide peal — :,:
Kus Eestimees eestikeelt kuleb,
Seal wendade laulo ka tunneb:
Se on se laul mei' Eesti &c. &c. &c.

3.

Siin harrime tännoga põldo,
Näme waewa ja rõmustame:
Põld annab meil rohkeste kasso
Et leikusses lauletakse :,:
Üht laulo, mis süddant teeb rõõmsaks,
Meelt wapraks ja liikmed ka kõwwaks:
Se on se laul mei' Eesti &c. &c. &c.

4.

Siin kaswab ka meie noor suggu
Õige usso ja kombede sees;
Meist peab suur Keiser ka luggu,
Ei põlga meid ennese ees; :,:
Sest eddasi, eddasi, laulge,
Üks ainus laul käib ülle teiste:
Se on se laul, mei' Eesti issamaast &c. &c.

11.

Nüüd laulgem rõõmsa heälega
Üht wägga armast laulo;
Se laul on meie issama,
Keik mailm sedda kuulgo!

Koor: Oh, meie kallis issama,
Sind wötko Jummal önnista!
Sull' ikka rahho kinkida
Ja sinno ülle walwada!

2.

Laps kidab omma wannemat,
Ehk kül on läinud hallikis,
Ka nenda omma issamaad,
Keik rahwas peab kalliks.

Koor: Oh, meie kallis issama ꝛc. ꝛc.

3.

Kus innime on sündinud,
Se paik on temmal armas,
Ja saab ni kaua armastud,
Kui jälle hingab muldas.

Koor: Oh, meie kallis issama ꝛc. ꝛc.

4.

Siin sündsid meie wannemad
Ja issa-issad ilma;
Siin meie järreltullejad
Ka kannawad meid mulda.

Koor: Oh, meie kallis issama, ꝛc. ꝛc.

5.

Siin meie orras haljendab
Ja nabrad pöllul seiswad;
Siin südda wates römustab,
Kui karjad wainul söwad.

Koor: Oh, meie kallis issama ꝛc. ꝛc.

6.

Ehk sidi-ussid, sitronid,
Küll meie maal ei kaswa,
On ikka sell', kes teinud tööd,
Ta pallokenne süa.
Koor: Oh, meie kallis issama 2c. 2c.

7.

Ei olle siin küll kullamääd,
Ei kallid kiwwid leida,
Ja siiski wöiwad meie kääd
Meid rahhuliste toita.
Koor: Oh, meie kallis issama, 2c. 2c.

8.

Ei käi küll sidis, sammetis
Siin meie Eesti wennad,
Ei kanna ehted rinna ees —
On mustas kubes kennad.
Koor: Oh, meie kallis issama, 2c. 2c.

9.

Nad tewad tööd ehk käiwad teed,
On ommas pölwes röömsad;
Keik meie põllud, metsad, weed,
On allati meil armsad.
Koor: Oh, meie kallis issama, 2c. 2c.

10.

Sest laulan ma, kui Eestimees,
Mo Jummalale tänno,
Ja leian omma pölwe sees
Mo leiba, römo, rahho.

Koor: Oh meie kallis issama,
Sind wötko Jummal önnista!
Sull' ikka rahho kinkida
Ja sinno ülle walwada!

12.

Oh laulgem röömsa healega,
Üht wägga armast laulo,
Se laul on meie issama;
Keik metsad wasto kostko.

2.

Sind meie südda armastab
Ja sinno pole hoiab;
Kui waenlane sind kurwastab,
Siis püssi alt meid leiab.

3.

Ei pea sind, oh issama,
Üks wöeras teotama;
Kui sedda julgeb, peab ta
So laste möeka tundma.

4.

Mis ial sinno pirides,
Keik linnad, lossid, saunad,
On armsad meie süddames:
Nad meil', mei' neile ommad.

5.

Sind önnistago, issama,
Suur Jummal isse taewast;

On häbda sul, siis tulgo ta
Sind peästma keigest waewast.

6.

So asad, wäljad öitsego
Ja rohkest leiba andko;
So põllud, karjad kaswago
Ja meile rõmo saatko.

7.

Sull' andko Jummal wallitsust,
Mis meie õnne nõuab,
Meil üllekohhut, kõwwerust,
Meist kaugel hoida jõuab.

8.

Oh issama, sa kallis ma,
Sull' sowib süddа õnne!
Su üllendab sind lauloga,
Sa kallis taewa anne!

9.

Meid ikka toida, kanna sa,
Oh issama! ja matta,
Kui surreme, so rüppesse,
Ring pehmest kinni katta!

13.

Oh terre, kallis issama
Oh terre süddamest!
Sull' annan ennast rõmoga
Ja sõddin sinno eest!

2.
Oh terre ma, kus truusses
Wend wenda armastab; (?)
Kus ma=mees palle higgi sees
Ka röömsast leiba sööb.

3.
So kassemetsad kohhawad
Ja willi haljendab,
So linnud kennast laulawad,
So päike selgeks jääb.

4.
Mind olled sinna sünnitan'd
Ja üllesfaswatan'd,
Mind saggedaste römustan'd,
Mis tarwis, mulle ann'd.

5.
Sest terretan sind, Eestima,
Kui laps ta wannemat,
Ja laulan sinnust römoga;
Mul polle armsamat.

6.
Üks surren tiksford, langego
Ka minno haua peal
So pudest lehhed, marjago
Mind emma rüppes seal.

14.

Issama, sind armastada,
Tahhan minna süddamest,

Sinno pärrast kännatada
Ja keik anda sinno eest!
Sinnust laulda ja sind kita,
Sedda teen ma römoga;
Teoga ka üllesnäita,
Kui on tarwis, — sinno eest.

3.

Römo sees ning ahhastusses,
Kuulge sõbrad, waenlased:
Issama on minno meles
Ning mo troost, kui kitsas kääs.
Sind ei woi ma unnustada,
Egga sinnust lahkuda,
Kunni teised minno hauda
Sinno põue kaewawad.

15.

Sull' tahhan ma end anda,
Nüüd ihho hingega,
Ja ikka armastada
Sind, kallis issama!
Koor: Ja ikka armastada
Sind kallis issama!

2.

Mo süddá rindus tuksub,
So wasto truusses,
Su sinnust röömsast laulab,
So halja metsades. —

Koor: Su sinnust röömsast laulab,
So halja metsades.

3.

So kasso tahhan nõuda,
Mo kallis issama,
Ja sulle truiks jäda,
Senni kui ellan ma. —
Koor: Ja sulle truiks jäda,
Senni kui ellan ma.

4.

Suur Jummal önnistago,
So põllud, heinamaad,
Ja ikka armust saatko,
Et leiwast leiba saad. —
Koor: Ja ikka armust saatko,
Et leiwast leiba saad.

5.

Se rahho, mis sul olnud,
Se jägo kaua weel; —
On siiski sõdda tulnud,
Siis olgo wapper meel. —
Koor: On siiski sõdda tulnud,
Siis olgo wapper meel.

6.

Mo issama, sa olled
Mul armas, armsaks jääd
Senni, kui omma rüppet
Mo hauaks lahti teed. —
Koor: Senni kui omma rüppet
Mo hauaks lahti teed.

16.

Eesti wennad, laulgem röömsast,
Kiitkem omma issamaad!
:,: Tuhhat suga hüüdkem wahwast,
Et keik rahwas kulewad: :,:
Eestimaad ja Eesti rahwast
Meie südda armastab;
Aitko Jummal körgest taewast,
Meie kallist issamaad!
Aitko Jummal körgest taewast — taewast,
Meie kallist issamaad!

2.

Eesti metsad kohhisego
Eesti meeste laulo ees;
:,: Eesti poisid meestest kuulgo,
Öppigo jo norusses :,:
Eesti issamale laulma,
Kes neid keiki sünnitand,
Sedda maad ja paika kiitma,
Mis meid üllteskaswatand,
Sedda maad ja paika kiitma — kiitma,
Mis meid üllteskaswatand.

3.

Iggal pool, kus Eesti rahwas
Ellawad, seal kuuldakse,
:,: Et neil issama ka armas;
Temmal kitust lauldakse. :,:
Eesti meel ja Eesti südda,

Eesti laulud meie suus:
Se on armas keigil kuulda;
Wanna kül, ja ikka uus,
Se on armas keigil kuulda — kuulda,
Wanna kül, ja ikka uus.

4.

Terre, Eestima ja laulud,
Eesti wennad hulgani!
:,: Hoidke kohhe ommad sannud,
Jäge truiks surmani! :,:
Lögem kät, ja olgem röömsad,
Eesti ma on kallis ma;
Meie laulud olgo kuulsad,
Meie rööm on issama,
Meie laulud olgo kuulsad — kuulsad,
Meie rööm on issama!

17.

Mo issama! —

Kui surno kombel maggaks ma,
Se sanna wöib mind ärrata.
Kui metsa kohhin, kella heäl,
Kui püssipauk ja löo laul,
:,: Kui wälk, käib se mo körwasse
Ja aiab laulma wäggise: :,:
Mo issama, mo issama, mo issama!
Sa Eestima, sa Eestima!

On sull', sa Eestima!
Sa Eestima!

2.

Mo issama! —
Se sanna töstab körgesse
Mind laulo tiwul üllesse;
Oh Eesti metsad, põllud, maad,
Kuis ollete ni illusad!
:,: Ja igga asa, waino peal
Mull' hüab wasto laulo heäl: :,:
Mo issama, rc. rc. rc.

3.

Mo issama! —
So poiad sinna sünnitad,
Neid kaswatad ja öppetad,
Et töt ning öigust nöuawad
Ja mehhe teud teggewad;
:,: Et sinno nimme auuks nad
Kui Eestimehhed ellawad: :,:
Mo issama, rc. rc. rc.

4.

Mo issama! —
Oh nimmi, maggus olled sa,
Ja maggusaks mull' jäed ka;
Oh, hellise mo körwa ees
Ja seisa kirjas süddames,
:,: Et, kui su laulab: „issama!“
Mo südda wasto kostaks ka: :,:
Mo issama, rc. rc. rc.

18.

Eestima käib ülle keige,
Ülle keige ilma peal;
Eesti mehhed, temmast laulge,
Temmast römustago meel;
Ehk kül kitsas temma laius,
Lühhike ta pitkus teal —
:,: Eestima käib ülle keige,
Ülle keige ilma peal! :,:

2.

Eesti neiud, Eesti laulud,
Eesti öllut, Eesti leib,
Ehk kül teised omma kiitwad,
Siiski ülle teiste käib.
Karmid on kül Eesti kued,
Arwaste ta püsi teeb —
:,: Siiski, Eesti neiud, laulud,
Eesti öllut, Eesti leib! :,:

3.

Eestima, meil keige armsam,
Keige weiksem Wennemaal,
Eestimees on keige röömsam
Omma Keisri warjo al.
Eestimees ei sö kül saia,
Ei käi sidis, sammetis,
:,: Alw ja maddal temma maia
Ning ta rahhul selle sees. :,:

4.

Eesti mees ei söida töldas,
Egga magga sulge peal;
Sui ta hingab pöllo serwas
Talwe ölle, heina peal;
Siiski temma töös ja waewas
On tal ikka römus meel:
:,: Keikil on üks Jummal taewas,
Keigi jallad mulla peal. :,:

5.

Saksadel on saksa römud,
Saksa murred, waewad ka;
Sidi kubes on ka kirbud,
Mis ei lasse maggada;
Sörmed, mis kuld sörmust kandwad,
Lähwad pörmuks nendage,
:,: Kui keik teised; matjad kandwad
Wimaks keiki mullasse. :,:

6.

Sest ma laulan iggal aial:
Eesti wennad, Estima,
Andko teile armas Jummal
Ühte meelt ning rahho ka.
On küll ma ning rahwas weike,
Jummal on suur üllewel:
:,: Eestima käib ülle keige,
Ülle keige ilma peäl! :,:

19.

Eestima, sa illus ma,
Omma kasse-metsaga!
Sinno pole hoiab südda,
Sinno röm, teeb mulle römo.
Issama, sind armastan,
Senni kui ma mullaks saan!

2.

Sinno metsad kohhawad,
Sinno jöed jooksewad;
Kulen ma so linnud laulud
Ning so karja-sarwed hüüdwad:
Oh, siis römsaks lähhäb meel,
Kallis issama, so peal!

3.

Sinno asad öitsewad,
Wäljad wilja kannawad;
Näen ma so poiad kündwad,
Külwawad ehk kokkokandwad:
Oh, siis römsaks lähhäb meel,
Kallis issama, so peal!

4.

Sinno tö ja ussinus,
On sul iggal päwal uus;
Näen ma so poiad niitwad,
Wirgud tütred logo wötwad:
Oh, siis römsaks lähhäb meel,
Kallis issama, so peal!

5.

Kui so käsſi hästi käib,
Tö ning teggo korda lääb,
Nään so karjad wainul, söwad
Kulen lapſed lulli löwad:
Oh, ſiis röömſaks lähhäb meel,
Kallis issama, so peal!

6.

Waggaks jä, oh issama,
Keige omma lastega!
Nään so lapſi palwel käiwad,
Pühhapäwa pühhitſewad:
Oh, ſiis röömſaks lähhäb meel,
Kallis issama, so peal!

7.

Andko Jummal ſulle head,
Hoidko ſind ja ſinno Pead!
Soja wihma, päwapaistet,
Rahho, römo, põllokastet,
Keik, mis ſulle tarwis on;
Issama, ſul olgo ön!

20.

(17. April.)

Hurra! nüüd Eesti wennad, laulge,
Ja olge röömſad hulgani!
Keik pasſunad ja kellad hüüdke

Nüüd rigi rajast rajani! :,:
Se kallis pääw on jälle tulnud,
Mil meie Keiser sündinud;
Suurt armo Jummal sega annud,
Sest sago röömsast pühhitsʼtud. :,:

2.

Nüüd tulletagem omma mele,
Kui paljo head Ta meile teind;
Ja tunnistagem igga kele:
Keik asji parremaks on läind! :,:
Ta meles seisab keige hädda
Ning Ta on walmis aitama;
Ka Eesti rahwas tunneb sedda
Ja tahhab lauldes tännada. :,:

3.

Mis on se keige parrem tänno?
Eks se, kui kindlast pallume,
Et Jummal Temma kallist ello
Meilʼ kaua wöttaks pitkenda. :,:
Ta seädust wibimatta täita,
Se olgo meie üllem tö,
Ja iggal aial röömsast laulda:
Õn meie kalli Keisrile! :,:

II.

Sõa-laulud.

21.

Nüüd üles, Wenne allamad,
Kui waenlased meid pirawad!
Kes Wenne leiwast ellawad,
Need kaitsko wapraft issamaad.
Sel õige Wenne allamal,
Kuis teäda kaugel, liggidal,
Ei olle armsam kuskil maal,
Kui omma Keisri warjo al. —
Koor: Keiser, usk ja issama,
Kui kutsuwad meid sõddima,
Siis astkem ette rõmoga:
Hurra! Hurra! Hurra!

2.

On Jummal taewas ellus weel,
Ja Aleksander troni peal:
Siis julge keige rahwa meel
Ja röömsast laulab nende keel.
Keik meie Keisri waenlased,
On hagganatte sarnatsed,
Kui Wenne tulli kõrwetab
Ja Wenne mõek neid mahhalööb!

Koor: Keiser, usk ja issama,
Kui kutsuwad meid söddima,
Siis astkem ette römoga:
Hurra! Hurra! Hurra!

3.

Käib Keiser eel ja näitab teed,
Siis astkem järrel', Wenne wäed,
Ja söddigem kui wennad siis,
Sest se on öige meeste wiis.
Kes ial meitest langewad,
Need ausat surma surrewad;
Neid lapse-lapsed tännawad
Ja neile rahho palluwad.
Koor: Keiser, usk ja issama,
Kui kutsuwad meid söddima,
Siis astkem ette römoga:
Hurra! Hurra! Hurra!

22.

Issa, sind pallun ma!
Möirades pirab mo ümber nüüd södda,
Ulludes lendawad kulid, oh hädda!
Isra'li Jummal, oh hallasta!
Issa, sind pallun ma! :,:

2.

Issa, mind sada sa!
Sada mind wöitma ehk sada mind surma.

16.

Eesti wennad, laulgem röömsast,
Kiitkem omma issamaad!
:,: Tuhhat suga hüüdkem wahwast,
Et keik rahwas kulewad: :,:
Eestimaad ja Eesti rahwast
Meie süddа armastab;
Aitko Jummal körgest taewast,
Meie kallist issamaad!
Aitko Jummal körgest taewast — taewast,
Meie kallist issamaad!

2.

Eesti metsad kohhisego
Eesti meeste laulo ees;
:,: Eesti poisid meestest kuulgo,
Öppigo jo norusses :,:
Eesti issamale laulma,
Kes neid keiki sünnitand,
Sedda maad ja paika kiitma,
Mis meid üllesкaswatand,
Sedda maad ja paika kiitma — kiitma,
Mis meid üllesкaswatand.

3.

Iggal pool, kus Eesti rahwas
Ellawad, seal kuuldakse,
:,: Et neil issama ka armas;
Temmal kitust lauldakse. :,:
Eesti meel ja Eesti süddа,

Eesti laulud meie suus:
Se on armas keigil kuulda;
Wanna küll, ja ikka uus,
Se on armas keigil kuulda — kuulda,
Wanna küll, ja ikka uus.

4.

Terre, Eestima ja laulud,
Eesti wennad hulgani!
:,: Hoidke kohhe ommad sannud,
Jäge truiks surmani! :,:
Lögem kät, ja olgem röömsad,
Eesti ma on kallis ma;
Meie laulud olgo kuulsad,
Meie rööm on issama,
Meie laulud olgo kuulsad — kuulsad,
Meie rööm on issama!

17.

Mo issama! —

Kui surno kombel maggaks ma,
Se sanna wöib mind ärrata.
Kui metsa kohhin, kella heäl,
Kui püssipauk ja löo laul,
:,: Kui wälk, käib se mo körwasse
Ja aiab laulma wäggise: :,:
Mo issama, mo issama, mo issama!
Sa Eestima, sa Eestima!

On sull', sa Eestima!
Sa Eestima!

2.

Mo issama! —
Se sanna töstab körgesse
Mind laulo tiwul üllesse;
Oh Eesti metsad, pöllud, maad,
Kuis ollete ni illusad!
:,: Ja igga asa, waino peal
Mull' hüab wasto laulo heäl: :,:
Mo issama, ꝛc. ꝛc. ꝛc.

3.

Mo issama! —
So poiad sinna sünnitad,
Neid kaswatad ja öppetad,
Et töt ning öigust nöuawad
Ja mehhe teud teggewad;
:,: Et sinno nimme auuks nad
Kui Eestimehhed ellawad: :,:
Mo issama, ꝛc. ꝛc. ꝛc.

4.

Mo issama! —
Oh nimmi, maggus olled sa,
Ja maggusaks mull' jäed ka;
Oh, hellise mo körwa ees
Ja seisa kirjas süddames,
:,: Et, kui su laulab: „issama!“
Mo südda wasto kostaks ka: :,:
Mo issama, ꝛc. ꝛc. ꝛc.

18.

Eestima käib ülle keige,
Ülle keige ilma peal;
Eesti mehhed, temmast laulge,
Temmast römustago meel;
Ehk kül kitsas temma laius,
Lühhike ta pitkus teal —
:,: Eestima käib ülle keige,
Ülle keige ilma peal! :,:

2.

Eesti neiud, Eesti laulud,
Eesti öllut, Eesti leib,
Ehk kül teised omma kiitwad,
Siiski ülle teiste käib.
Karmid on kül Eesti kued,
Arwaste ta püti teeb —
:,: Siiski, Eesti neiud, laulud,
Eesti öllut, Eesti leib! :,:

3.

Eestima, meil keige armsam,
Keige weiksem Wennemaal,
Eestimees on keige röömsam
Omma Keisri warjo al.
Eestimees ei sö kül saia,
Ei käi sidis, sammetis,
:,: Alw ja maddal temma maia
Ning ta rahhul selle sees. :,:

4.

Eesti mees ei söida töldas,
Egga magga sulge peal;
Sui ta hingab pöllo serwas
Talweölle, heina peal;
Siiski temma töös ja waewas
On tal ikka römus meel:
:,: Keikil on üks Jummal taewas,
Keigi jallad mulla peal. :,:

5.

Sakfadel on saksa römud,
Saksa murred, waewad ka;
Sidi kubes on ka kirbud,
Mis ei lasse maggada;
Sörmed, mis kuld sörmust kandwad,
Lähwad pörmuks nendage,
:,: Kui keik teised; matjad kandwad
Wimaks keiki mullasse. :,:

6.

Sest ma laulan iggal aial:
Eesti wennad, Estima,
Andko teile armas Jummal
Ühte meelt ning rahho ka.
On küll ma ning rahwas weike,
Jummal on suur üllewel:
:,: Eestima käib ülle keige,
Ülle keige ilma peäl! :,:

19.

Eestima, sa illus ma,
Omma kasse-metsaga!
Sinno pole hoiab südda,
Sinno rööm, teeb mulle rõmo.
Issama, sind armastan,
Senni kui ma mullaks saan!

2.

Sinno metsad kohhawad,
Sinno jöed jooksewad;
Kulen ma so linnud laulud
Ning so karja-sarwed hüüdwad:
Oh, siis röömsaks lähhäb meel,
Kallis issama, so peal!

3.

Sinno asad öitsewad,
Wäljad wilja kannawad;
Näen ma so poiad künnwad,
Külwawad ehk kokkokandwad:
Oh, siis röömsaks lähhäb meel,
Kallis issama, so peal!

4.

Sinno tö ja ussinus,
On sul iggal päwal uus;
Näen ma so poiad niitwad,
Wirgud tütred logo wötwad:
Oh, siis röömsaks lähhäb meel,
Kallis issama, so peal!

5.

Kui so kässi hästi käib,
Tö ning teggo korda lääb,
Nään so karjad wainul, söwad
Kulen lapsed lulli löwad:
Oh, siis röömsaks lähhäb meel,
Kallis issama, so peal!

6.

Waggaks jä, oh issama,
Keige omma lastega!
Nään so lapsi palwel käiwad,
Pühhapäwa pühhitsewad:
Oh, siis röömsaks lähhäb meel,
Kallis issama, so peal!

7.

Andko Jummal sulle head,
Hoidko sind ja sinno Pead!
Soja wihma, päwapaistet,
Rahho, römo, põllokastet,
Keik, mis sulle tarwis on;
Issama, sul olgo õn!

20.

(17. April.)

Hurra! nüüd Eesti wennad, laulge,
Ja olge röömsad hulgani!
Keik passunad ja kellad hüüdke

Nüüd rigi rajast rajani! :,:
Se kallis päääw on jälle tulnud,
Mil meie Keiser sündinud;
Suurt armo Jummal sega annud,
Sest sago röömsast pühhitſ'tud. :,:

2.

Nüüd tulletagem omma mele,
Kui paljo head Ta meile teind;
Ja tunnistagem igga kele:
Keik assi parremaks on läind! :,:
Ta meles seisab keige hädda
Ning Ta on walmis aitama;
Ka Eesti rahwas tunneb sedda
Ja tahhab lauldes tännada. :,:

3.

Mis on se keige parrem tänno?
Eks se, kui kindlast pallume,
Et Jummal Temma kallist ello
Meil' kaua wöttaks pitkenda. :,:
Ta seädust wibimatta täita,
Se olgo meie üllem tö,
Ja iggal aial röömsast laulda:
Ön meie kalli Keisrile! :,:

II.

Söa-laulud.

21.

Nüüd ülles, Wenne allamad,
Kui waenlased meid pirawad!
Kes Wenne leiwast ellawad,
Need' kaitsko wapraft issamaad.
Sel öige Wenne allamal,
Kuis teäda kaugel, liggidal,
Ei olle armsam kuskil maal,
Kui omma Keisri warjo al. —

Koor: Keiser, usk ja issama,
Kui kutsuwad meid söddima,
Siis astkem ette römoga:
Hurra! Hurra! Hurra!

2.

On Jummal taewas ellus weel,
Ja **Aleksander** troni peal:
Siis julge keige rahwa meel
Ja röömsast laulab nende keel.
Keik meie Keisri waenlased,
On haggananatte sarnatsed,
Kui Wenne tulli körwetab
Ja Wenne möek neid mahhalööb!

Koor: Keiser, usk ja issama,
Kui kutsuwad meid söddima,
Siis astkem ette römoga:
Hurra! Hurra! Hurra!

3.

Käib Keiser eel ja näitab teed,
Siis astkem järrel', Wenne wäed,
Ja söddigem kui wennad siis,
Sest se on öige meeste wiis.
Kes ial meitest langewad,
Need ausat surma surrewad;
Neid lapse-lapsed tännawad
Ja neile rahho palluwad.

Koor: Keiser, usk ja issama,
Kui kutsuwad meid söddima,
Siis astkem ette römoga:
Hurra! Hurra! Hurra!

22.

Issa, sind pallun ma!
Möirades pirab mo ümber nüüd södda,
Uludes lendawad kulid, oh hädda!
Isra'li Jummal, oh hallasta!
Issa, sind pallun ma! :,:

2.

Issa, mind sada sa!
Sada mind wöitma ehk sada mind surma,

Wötta mind langedes heldeste hölma!
Te ni, kui tunned sa minnoga.
Issa, mind sada sa! :,:

3.

Issa, sind tunnen ma,
Olgo se süggise lehtide kohhas,
Olgo se werrises lahhingis söas:
Ikka mind armoga sadad sa.
Issa, sind tunnen ma. :,:

4.

Issa, mind önnista!
Ihho ja hinge ma annan so kätte,
Mis sa mull' annud, wöid sinna ka wötta;
Surres ja ellades pallun ma:
Issa, mind önnista! :,:

5.

Issa, sind kidan ma!
Minna ei söddi jo öelusse pärrast;
Peästa mind, Jummal, sest lahhengi kärrast!
Wöites ehk langedes aita sa,
Issa! sind kidan ma!

6.

Issa, sull' annan ma
Ennast, kui kulide rahhe mind kattab,
Waenlase odda mind tänna weel mattab:
Sulle, mo Jummal, end annan ma!
Kule, sind hüan ma!

23.

(Söamehhe hommiko laul.)

Koido walge on jo selge,
Päike tõuseb, olgem walmis!
Pea hüüdwad meid trompetid,
Pea pauk'wad suredtükkid,
Pea mitmel surm on käes.

2.

Söamehhed, kui pulehhed,
Lang'wad rutto surma kätte:
Hommiko weel uhkest astud,
Ohto rinnust läbbi lastud,
Hingab mitme teistega.

3.

Oh, kui pea, sa ei tea,
Märtsib sinno terwis, ello!
Õitsewad so nored palged,
On ni punnased ja walged:
Püssikuul neid kahwatab.

4.

Sest ma jättan, kui ma töttan
Sõtta, ennast Issa holeks.
Nenda söddida ka sulgen;
Kas ma wõito saan ehk langen:
Jägo ni, kui Jummal teeb!

24.

Husarid on üks wapper wäggi,
Meid terretab keik römoga;
Kus waenlane meid ial näggi,
Sealt pöggenes ta hirmoga.
Ja seisab ilm weel tuhhat aastat,
Siis ellawad weel ikka Husarid,
Husarid.

2.

Kus söa passun ial hüab
Ja suredtükkid paukuwad,
Kus waenlane meilt wöito püab,
On Husarid, kes aitawad.
Kus ükski ennam nöu ei leia,
Seal leidwad nöu weel ikka Husarid,
Husarid.

3.

Meil' tulgo wasto Prantsus, Inglismees,
Ehk Rootsi raud, mis roostetand;
Ka Türklane ta laias rides,
On meie hambid tunda saand.
Kes söas waprad, rahhus lahked,
Need polle muud kui ikka Husarid,
Husarid.

25.

Lippud, lehhitage tules,
Kumage weel kulid tulles,

Lahhing hakkab peage. :,:
Surrema, ehk wöimust sama,
Tapma teist ehk isse jäma:
Söamees ei taggane! :,:

2.

Waenlane küll ähwardago:
Wihhas hambid kirristago:
Möeka tale näitame. :,:
Koljat on ka ähwardanud,
Pärrast pead kautanud;
Sedda saab ka waenlane. :,:

3.

Jubba möegad ihhutakse,
Suredtükkid laetakse,
Pea hakkab werremäng. :,:
Muld, kus tänna peale astun,
Omma werrega ehk kastan,
Home on mo surma säng. :,:

4.

Surma wasto wälja minna,
Tömban omma püssi winna,
Kuli saan ehk sadan ma. :,:
Ehk ma surma suus küll seisan,
Siiski Jummalaga wöidan,
Ta wöib hoida, awwita. :,:

5.

Wennad, röömsast wälja astkem,
Söariistad kätte wötkem,
Issama ja Keisri eest! :,:

Jummal wöib ka tulles hoida
Suretükkide eest kaitsta —
Jummalaga tullesse! :,:

III.

Kewwade- ja sui-laulud.

26.

Wisil: Mis hellisep — rahwas, et kuulge.

Kas kulete, lauljad, kui armsast,
Keik linnud jo laulawad?
Kas näete, lauljad, kui kennast
Keik lilled jo öitsewad
Ja maggusast lehkawad? —
Mis sundmist on ennam seal tarwis?
Eks olgem nüüd laulma ka walmis:
Sest kallis, kallis kewwade on kä,
Jah, kewwade on kä, — — :,:

2.

Küll olli meil iggaw pitk talwe
Kus wangis keik ollime;
Ehk pakkusid laulud meil' peale,
Siis wait jäma piddime
Ja kurbdusses seisime.

Nüüd agga keik lummi on sullan'd,
Ja lauljatte rõmo aeg algan'd:
Sest kallis, kallis keww. 2c. 2c.

3.

Kui watame wäljade peale,
Mis priskeste kaswawad,
Kui kuleme lindude heäle,
Kes hulgani kõllawad,
Et sõmist nüüd leiawad:
Siis lauljad, kes laulda wõib, laulgo
Ja Jummalal' tänno ka andko:
Sest kallis, kallis keww. 2c. 2c.

27.

Kui jo jõed rõõmsast jookswad
Metsad lehtes kohhawad;
Kui jo lilled wäljal õitſ'wad,
Linnud metsas laulawad;
Kui jo karjad wäljas käiwad,
Lapsed wainul huikawad:
Siis on õiged laulo päwad,
Mis meil' paljo rõmo saatwad;
Siis on rõõm! :,:

2.

Laskem siis, oh laulo=wennad,
Ommad laulud kõllada!
Kewwadised päwad kennad,

Wöiwad süddamt awwada.
Rööm, se kahhab laulukś sada
Igga weikse linno suus.
Wötkem, wennad, römustada:
Wanna sui on jälle uus!
Meil on rööm! :,:

3.

Tagganege murred, waewad,
Kallis kewwade on kä;
Pehme tuul ja sojad päwad, —
Murred surgo laulusse.
Rööm meid kandko, ellad wennad,
Laulo tiwul üllesse.
Päike teeb nüüd ilmad sojaks,
Ärgo jägo südda külmaks.
Meil on rööm! :,:

4.

Kullerkuppud, Jani-lilled,
Waatwad lahkest meie peal;
Römo laulwad linno keled,
Römo karjalaste heäl.
Kui keik lomad römo tundwad,
Et nüüd kewwade on kä,
Lauldes se eest tänno andwad,
Loja armo tunnistawad:
Siis on rööm! :,:

28.

(Karjaste laul.)

Nüüd olgo meil karjastel rõmo laul suus,
Sest linnud on laulmas ja lehhed on puus.
Keik lummi on sullanud ja kewwade kääs,
Keik hüppab ja kargab, mis kuiwal ja wees;
Sest tõttage rõmoga wainule kokko,
Ja laulgem, kus käggo meil hüab jo wasta: Kukko!
Koor: :,: Juwiwallera, Juwiwallera, Juwi-
walle-ralle-rallera! :,:

2.

Kuis seiswad nüüd kennast meil silmade ees,
Keik wäljad ja asad, mis lillede sees;
Kuis kõllawad kellad ja kohhawad jõed,
Ning lehkawad maggusast orrud ja mäed;
Keik lodus on ehtes, kui pruut peio ees:
Sest laulgem, jah laulgem, et kewwade kääs:
Kukko!
Koor: :,: Juwiwallera, 2c. 2c.

3.

Kuis hüppawad talled nüüd kinkude peal!
Kuis rõmustab wainul meid sarwede heäl!
Ja kaste, se hiilgab, kui kuld rohho sees;
Keik rõmustab süddant, mis silmade ees. —
Kui laulwad siis metsad ja haljendab iis,
Siis tõstkem ka heäle, mis karjaste wiis: Kukko!
Koor: :,: Juwiwallera, 2c. 2c.

29.

Kui kaunist hüab waino peal,
Se karja-sarwe heäl :,:
Ja kostab metsast wasto seal: :,:
Oh, hüa, hüa peal! :,:

2.

Pu-lehhed, rohhi, lillek'sed,
Mul näitwad mängiwad; :,:
Keik määd ja orrud, kiwwid, weed, :,:
Nüüd moga laulawad. :,:

3.

Mo meel on rõmus, laulud suus,
Et kewwade on kä, :,:
Mis Jummal loond, on jälle uus :,:
Ja ärkab üllesse. :,:

4.

Kui agga mõtlen Tio peal,
Siis südda kurwaks lääb, :,:
Ja halle karja-sarwe heäl, :,:
Mind kurwemaks weel teeb. :,:

5.

Ta on ni armas minnule
Ja ellab kaugel weel, :,:
Lääb waewa wõera kässo al, :,:
Ja otab mittes seal. :,:

6.

Ta kallid silmapissarad
Ma ärra nelaksin, :,:

Ja allati ta kalliſt pead :,:
Mo ſülles hoiakſin. :,:

7.

Ta on ni lahke, tasſane,
Kui walge tuwwike, :,:
Ja armastab ni ellaste, :,:
Kui mudeſt ükſige. :,:

8.

Ta messimaggus armastus,
Mull' magguſt wallo teeb; :,:
Oh, et ta armo kurwastus :,:
Ni pitkake weel lääb! :,:

9.

Oh, millal ükskord jöuan ma
Mo kodda asſuta, :,:
Ja omma kalli Tioga :,:
Mo pesſa ehhita! :,:

10.

Mo kallis Tio, ota weel,
Kui kolm kord lummi läin'd, :,:
Siis olleme ka meie teäl :,:
Jo pulmad ärrateind. :,:

11.

Ses lotusſes ma kannatan,
Jään truiks ſurmani, :,:
Ja Tio, ſind ma armastan :,:
Mo ello otſani. :,:

12.

Sest rõmo teeb mo süddamel,
Se karja-sarwe heal, :,:
Se pörab süddant, möttet, meelt,
Mo armsa Tio peäl'. :,:

30.

(Karjaste rööm.)

Kell' on ni lahke, rõmus meel,
Kui wagga karjastel?
Kell' on ni helle, selge heäl,
Kui karja-sarwedel?
Kui linnud laulwad pude peal,
Ni meie pude al,
Siis lust on kuulda keikidel,
Kes käiwad karjasmaal.

2.

Päälw paistab, linnud laulawad,
Ja karri waikselt sööb;
Tuul lehkab, kellad hüawad,
Mis meile rõmo teeb.
Meil haljas rohhi pörmandaks
Ja taewas kattusseks;
Keik metsa lilled meleheaks
Ja Jummal kaitsejaks.

3.

Kell' südda raske, nukker meel,
Se mingo waimule

Ja waatko, kuida linnud seal
Ja lilled murreta.
Mis Jummal lonnud illusast
Ja hoiab armoga,
Keik öitſ'wad, laulwad tännoga;
Neist öppi sinna ka.

31.

Talwe möddas, mis meil teggi
Iggawust ja kurwastust;
Rohhi tärkab, jookseb jöggi,
Kewwade toob römustust;
Mäed, orrud, metſad, wäljad,
Keik on uest ellamas,
:,: Põllud, heina=aſad haljad,
Tommingad ka öitsemas. :,:

2.

Pange lille=kronid pähhä,
Kennad neiud, esa peal,
Kullerkuppud jälle nähhä,
Wilja orras illus weel.
Jälle lehtes pude okſad,
Kus need linnud kiggwad,
:,: Ehhitawad ommad pessad,
Römust laulo aiawad. :,:

3.

Kewwade kiil pessitawad
Löokesed, linnuk'sed;

Agga röömsaid pukni tewad
Süggise keik neiuk'sed.
Hans, se mötleb Anne peale,
Jürri Marrit iggatseb,
:,: Karel tunneb Kaie heäke
Rönustab, kui tedda nääb. :,:

4.

Kewwade, oh kallis ello,
Karjasmaal ja waino peal!
Armastus, se maggus wallo,
Mitme nore rinna al.
Mis ni mitto neiut ootnud,
Ehk se tulleb tännude;
:,: Mitto peiut töotanud:
„Oot, kui tulleb süggise!“ :,:

5.

Ootkem siis, ja olge röömsad,
Neiud, peiud, hulgani;
Sui on suhkrust potse-päwad,
Pulmad sünd'wad süggise.
Kewwade jo öisi kandwad
Ounapuud ja öek'sed;
:,: Pärrast öidest ounad sawad,
Neiudest ka naesekksed. :,:

6.

Keik, mis pärrast wilja kannab,
Peab enne öitsema;
Anneke, kui suud sull' annab

Hans, siis pead otama.
Mehhed on jo truid linnud,
Egga nad ei walleta;
:,: Mis nad kord on töötanud,
Dotke — kül se sünnib ka. :,:

32.

Kui üksi metsas laulan ma,
Ehk röömsas koris teistega,
:,: Siis on mo süddа röömsam weel,
Kui rikka mehhel kulla peal. :,:

2.

Siin paistab päike sojaste,
Siin öits'wad lilled kennaste;
:,: Siin laulab ö-pik, kukko-lind,
Keik lomad römustawad mind. :,:

3.

Ma istuks metsas allati;
Siin tuksub süddа röömsaste;
:,: Siin polle murret, kurwastust,
Ei kiuso, rido, pahhandust. :,:

4.

Mis hulga seas laggedal,
Ni linnades, kui küllas maal,
:,: Meil ahhastusseks seisab ees,
Ei leita waikse metsa sees. :,:

5.
Kui armsal kewwadisel a'al
Löön silmad metsas üllespool,
:,: Siis sures templis ollen ma
Ja laulan röömsa melega. :,:

6.
Siin waikses walges kasikus,
Ma ollen ni kui kirrikus.
:,: Ei nä siin kurja ninno silm,
Ei ekfita mind kurri ilm. :,:

7.
Siin tahhan minna laulda ka,
Mo Jummalale römoga;
:,: Ja wennad, kes teist tahhab weel,
Se laulgo siin on rumi kül. :,:

33.

Wisil: Eesti wennad, laulgem röömsast.

Lögem kokko, röömsad lauljad,
Mingem lauldes wainule!
:,: Seal on röömsad liggilauljad,
Metsa linnud hulgane. :,:
Ni kui meie laulo heäled,
Sündwad, sündko süddamed;
Ühte jägo meie meled,
Ühtekokko meie kääd,
Koor: Ühte jägo meie meled — meled,
Ühte kokko meie kääd.

2.

Nenda ühhes nöus ja seltsis,
Wennad, laulgem helledast!
:,: Römo tundes ühhes koris
Töstkem heält nüüd illusast! :,:
On meid Jummal römustanud,
Ja meil kallist terwist ann'd
Römoga meid kinnitanud,
Laulo heält meil' rindo pann'd:

Koor: Mis siis ennam tehha wöime — wöime.
Kui et se eest laulame?

3.

Nüüd on kallid laulo päwad,
Mets ning mäggi haljendab,
:,: Linnud laulwad, lomad söwad,
Keik, mis ellab, römustab. :,:
Kewwade keik ärkab üües,
Kewwadel on laulud suus,
Iggal maal ja iggas keles,
Kuulda on suur römustus,

Koor: Iggal maal ja iggas keles — keles,
Kuulda on suur römustus.

4.

Laulgem pöllust, heinamadest,
Metsadest ja mäggedest.
:,: Laulgem pu ja aia töödest,
Wiljapuist ja lilledest; :,:
Laulgem Eestimaast ja pölwest,
Eesti naestest, neiudest;

Need on kallid meie melest,
Meile armsad süddamest,
Koor: Need on kallid meie melest — melest,
Meile armsad süddamest.

5.

Eesti kewwade on kenna
Eesti laulud illusad;
:,: Eesti pöld wöib leiba anda,
Eesti neiud näggusad. :,:
Kui ma nende heäle kulen,
Nende kuldsed juuksed nään,
Süddamest siis römus ollen,
Ued laulud suhho saan,
Koor: Süddamest siis römus ollen — ollen,
Ued laulud suhho saan.

34.

Waat, kuis taewas nüüd sinnab,
Päwa töuse jo punnab,
Lilled öitsewad!
Armsast puhhuwad tuled,
Kaunist köllawad heäled:
Koor: :,: „Öissa! öissa! nüüd kewwade kä!" :,:

2.

Waat, kuis hallikad jookswad,
Linnud pude peal laulwad,
Metsad kohhawad;

Ö-pik tõstab nüüd heäle,
Käggo kostab se peale:
Koor: :,: „Öissa! öissa! nüüd kewwade kä!" :,:

3.

Keik, mis ellab, nüüd laulab,
Et mailm wasto kõllab;
Rõmus keige meel:
Linnul pessites metsas,
Kallal uiudes wettes.
Koor: :,: „Öissa! öissa! nüüd kewwade kä!" :,:

35.

Oh mets, so halja okſabega*),
Sind terretan ma tuhhat kord:
So pude al on hea olla,
Sest kidan sind :,:
Ni mitto tuhhat kord!

2.

So pude al ma tahhan laulda,
Ja rõmus olla julgeste;
Keik linnud wõtko wasto kosta,
Et Jummal tein'd keik targaste.

3.

So pude al mull' tulleb mele,
Kui õnſaks teeb mind armastus;
Siin mõtlen selle hinge peale,

*) Sest laulust laulakse igga salmi isse wisi.

Kes on mo illem ehhitus
Mo maggus lotus, önnistus,
Mo önnistus!

4.

Siin waikses templis tahhan kita,
Mo Jummalat ta heldusses:
Jummal on hea,
Ja temma heldus kestab ikka iggawest!
:,: Jah, iggawest! :,:

5.

Oh mets, so halja oksadega,
Sind terretan ma tuhhat kord!
So pude al on armas olla,
Sest kidan sind ni tuhhat, tuhhat kord!
Jah, tuhhat kord! :,:

36.

Siin istume rohho peal,
Lillekroon peas,
Jah, lillekroon peas;
Siin wötkem ka laulda :,:
Kunni jo ku paistab seal tähtide seas.

Koor: Siin wötkem ka laulda, :,:
Kunni jo ku paistab seäl tähtide seas.

2.

Keik norusse päwad meil
Ruttawad kääst,
Jah, ruttawad kääst,

Kui wankre al rattad, :,:
Kes teab, kas weel home üks ellus on meist.
Koor: Kui wankre al rattad, :,:
Kes teab, kas weel home üks ellus on meist.

2.

Sest laulgem nüüd koris, et
Kewwade kä,
Et kewwade kä.
Keik laulab jo röömsast; :,:
Ka laulgem, et murre meil koormaks ei jä.
Koor: Keik laulab jo röömsast; :,:
Ka laulgem, et murre meil koormaks ei jä.

IV.

Janipäwa-laulud.

37.

Nüüd armas Jani-öhto kä,
Ja tulled põllewad;
Sest wennad, astkem riddasse,
Kes laulda möistawad.
Se kallis öhto rõmustab
Ni mitmed süddamed,

Kes öiget rõmo otsiwad,
Ja kartwad Jummalat. :,:

2.

Kui tulli öfel pimmedas,
Ni paistis Juhhanes;
Kui tulli päwa tõusmisses
Ni kustus Juhhanes.
Ei pärris päike polnud ta,
Waid, kes sest tunnistas,
Et päike piddi tõusema,
Kes ilma walgustas. :,:

3.

Sest olgem rõõmsad, tännage,
Keik hulgal selle eest,
Et Jummal peästnud heldeste
Meid pimmedusse seest.
Meil on nüüd walgus, ellage,
Kui lapsed, walgusses;
Keik üllekohhut põlgage,
Mis kurja ilma sees. :,:

* *
*

38.

Oh kui armas on kuulda
Jani=öfel se laul,
Mil keik tulled, mis paistwad,
On selgeks rõmuks meil!
Siis keik rahwas on rõmus,

Ja keik meled ka head.
Et ta Janipääw on tulnud,
On mo süddamel rööm,
Süddamel rööm!

2.

Oh sa armas, sa kallis pääw,
Ei unnu sa mul;
Sest sel päwal, siis andis
Mull' keige esmalt suud
Se, kes armas mo melest,
Armsam weel, kui mo hing;
Agga mis suandja nimmi —
Sedda ei ütle ma,
Ei ütle ma!

39.

Nüüd olgem keik röömsad,
Sest Janipääw kä,
Ja öiskagem, sõbrad,
Sest meie meel hä.
Keik nukker meel, murre,
Se kaddugo meist,
Kui kadduwad süggisel
Lehhedke puist.

2.

Keik öitsed ja lehkäb
Ni maggusast teäl,

Ja mönni paat kigub
Wee laenete peal.
Kül lusti ja römo
Meil' Janipääw toob!
Oh kahjo, et aastas
Üks ainus kord käib!

3.

Nüüd põllewad tulled,
Ning wee peal ja määl
Ka helliseb rägo
Ja öpikko heäl;
Sest laulgem ka röömsast,
Et meie meel hä:
Oh öissa! oh öissa!
Nüüd Janipääw ka!

40.

Laulge, laulge, tänna tulleb
Jani-rööm, kui tulli põlleb!
Kes nüüd ennam kurwaks jääb,
Kui ta Janipäwa nääb? :,:

2.

Jani-össel, tulle walgel,
On suur rööm nüüd meie hingel;
Sest se weikse walge peal,
Tõusis armo päike meil. :,:

3.

Kida nüüd, oh ristirahwas,
Tänna andma olle wahwas:
Juhhanes, mis kulutan'd,
On jo ammo täide saand. :,:

41.

Kes tahhaks murres norgus seista,
Kui rõmus Jani-öhto kä?
Kes tahhaks kulmo korsutada,
Kui töttab römo = tullele?
Rööm tulleb igga pä meil wasto,
Ja pealege weel tänna pä;
Rööm aitab ilmast wälja astu',
Kui meie ello ots on kä.

2.

Weel ellan ma, weel heidab kaste,
Ja jöed, ojad jookswad ka;
Weel paistab ku ni helledaste,
Kui Adamale paistis ta;
Weel on siin kennad laulud kuulda
Ja haljas rohhi kattab maad;
Weel peab mind mo Marri nenda,
Kui Ewa omma Adamat.

3.

Weel andwad põllud peatoidust,
Ja pilwed soja wihmakest;

Weel tunnen rõmo lille haigust,
Ja suise soja päwadest;
Weel paistab koit ja ehha=walge,
Ja öpik, käggo laulawad;
Weel lekib Jani=tulli selge,
Ja Eesti poisid öiskawad —:

4.

Nüüd ütelge, miks peaks minna
Mo kulmo kortso tõmbama?
Kui maad ning metsad, taewa=simna,
Keik täidetud on rõmoga? ....
Ei! wennad, kulmo kortsutago,
Kell' werri paksuks, mustaks läin'd;
Need kortsus, happo näggo tehko,
Kes polle Jani=tullel käin'd.

42.

Wisil: Kui ütsi metsas laulan ma.

Kui Janipäwal waino pealt,
Ma kulen rõõmsa rahwa healt,
:,: Siis laulan minna nendega
Ning tunnistan mo rõmo ka. :,:

2.

Kui karjad metsast tullewad,
Siis lilled sarwis rippuwad;
:,: Waat, külla naesed nobbedad,
Keik lehma=rohto otsiwad. :,:

3.
Ka karjastel on lilled kääs,
Ja karri lilles nende ees;
:,: Nad löwad lulli römoga,
Et jälle Janipääw on kä. :,:

4.
Ka laulwad neiud kige peal,
Ja kaugel' kostab nende heal;
:,: Peig warritseb ja kulab pealt,
Ning kidab omma prudi heält. :,:

5.
Mis Janipäwal lubbatud,
Saab Jöulopühhiks täidetud;
:,: Mis Jürri ettewötmud on,
On wissiste ka Marri ön. :,:

V.

Süggise- ja talgusse-laulud.

43.

Römolaulud, töuske ülles,
Meie tö on önnistand!
Piddagem nüüd Sedda meles,
Kes meid rohkest römustand.

Leiba on ta meile annud,
Meie põld on kaswanud,
Kurja eest ta sedda hoidnud,
Meie kassuks walwanud:
Jummal olgo tännatud!

2.

Rõmolaulud, tõuske ülles,
Mis ma lootsin on mo kä!
Rohke saak on minno süles,
Korda läinud minno tö.
Lapsed, perre leiba sawad,
Nälja hirm jääb kaugele;
Waesed sandid troosti leidwad
Meilt, kui puudus nendele:
Jummal olgo tännatud!

3.

Rõmolaulud, tõuske üllee,
Tõusmist kunni lodeni!
Kiitke Lojat iggas keles,
Ühhest merrest teiseni!
Ta on armo üllesnäitnud,
Tööd ja waewa õnnistand;
Õnnetust meist kaugel hoidnud
Ja keik terwelt kätte ann'd:
Jummal olgo tännatud!

44.

Jo walged meie wäljad
Ja wilja leikus kä;
Sest wötke sirbid, leik'jad,
Ja töt'ke põllule!
Nüüd tehke tööd ja laulge:
„Keik Jummal armust ann'd!"
Kui teie sirbid leik'wad
Ja wilja körred lang'wad,
Siis möttelge ka seal
Se surma = sirbi peal.

2.

Sest wilja pannaks' aita,
Umbrohto tullesse.
So ihho langeb hauda,
Hing lähhäb üllesse.
Mis agga tedda ootab
Ja kuhho temma saab?
Se peale usklik mötleb
Kas hingab ta ehk wöitleb:
Et temma wimne tund
Tooks magguſt rahho = und.

45.

Kül römustab se süddame,
Kui linnud laulawad

Ja jälle uest kewwade
Puud, rohhud öitsewad.

2.

Meel armsam on, kui süggise
Pöld wiljast nörretab,
Mis waewa järrel meie meel
Ni wägga himmustab.

3.

Kui kuhhelattel, nabradel
Ruum pöllul kitsaks jääb,
Ja asal kuhhi kuhja peal
Mei' süddant römustab.

4.

Kui rehhewardad laksuwad,
Suur unnik sarja al,
Ja keik uut leiba maitsewad:
Siis tänno Jummalal!

46.

Sirbid niitwad
Wihhud heitwad
Sirbi terra al.
Tüdrukute pärjad
Norest higgist märjad,
Siiski laulud suus. :,:

2.

Sirbid leik'wad
Neiud laulwad

Pilli heäle al,
Kunni ku jo paistab,
Perrenaene hüab
Tango pudrule. :,:

3.

Hansso Marti
Luisk'wad sirpi,
Öhto tullemas;
Jubba päike wereb,
Siddumimne tulleb,
Olgem willetad! :,:

4.

Leik'jad põllal,
Sirbid õllal —
Tulge lauale!
Ühhest waagnast söwad,
Ühhest kannust jowad
Pops ja perremees. :,:

5.

Kell' toit mekkib,
Sell' su nokkib
Omma armokest;
Jürri küssib Marrilt,
Marri küssib Jürrilt:
„Mis so südda teeb?" :,:

6.

Sögid södud,
Jogid jodud,

Tantsud tantsitud;
Rahwas koio lähwad,
Tee peal miñnes hüüdwad:
„Hissa, Talgussed!"

47.

Eks süggise
Meil wäggise
Jo tahha kätte tulla?
Jo käggud jäid
Ja lööd wait,
Ei möista öpikkud laulda.

2.

Keik päsok'sed
Ja warblased,
Keik näewad talwet jo paistwad.
Kus kurred jäänd?
Keik ärraläind;
Neid hirmutand süggise ilmad.

3.

Oh, tulle sa,
Ei karda ma
Sind, wöttan waggusi wasto.
So tuul on külm
Ja willo ilm,
Sest teggin sulle uut ahjo.

4.

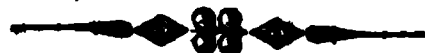
Mo salwed ka
Jo täitsid sa,
Sest wöid nüüd ürile tulla.
Mis wöid sa mull',
Oh põhja = tuul
Mo kassukas kahjuks suurt olla?

5.

Kui mässad sa,
Siis watan ma,
Mo aknast römoga wälja.
Keik hangund weed
Ja sani = teed,
Kui tuiskad, tewad mull' nalja.

6.

Ja pealege,
Oh süggise,
Sa tead jo, kes sul käib kannul:
Küll kewwade
Sull' näitab teed,
Et töttad siit rongade tiwul.

48. Kus ellaks ma?

Kus ellaks ma?
Kus keik öiglased römoga istuwad,

Ning ka Jummalat tännades laulawad,
Kus keik rahwas ellawad rahhoga:
Seal ellaks ma!

2.

Kus ellaks ma?
Kus on ellamas söbber ka söbraga,
Ehk ka mees omma naesega armoga,
Kus lapsed, kes hirmota tewad, mis hea:
Seal ellaks ma!

3.

Kus ellaks ma?
Kus keik risti römoga kantakse,
Ning ka waeste wendadel' antakse,
Kus on usko, armastust, lotust ka:
Seal ellaks ma!
Jah, seal ellaks ma!

49. Laulo kasso.

Laul kergitab mei' ello,
Et südda röömsaks lääb;
Laul wähhendab keik wallo,
Mis kurri ilm meil' teeb.

2.

Keik röömsad linnud laulwad
Ni mitme wisiga,
Ja ommal kombel püüdwad
Ka Lojat tännada.

3.
Laul mõistab tunnistada,
Kui süddа rõmo täis;
Laul wõib ka jõuda anda,
Kui kurwad päwad käes.

4.
Sest wennad, rõõmsast laulgem,
Kui metsa linnuk'sed,
Ja ühhes meles olgem,
Kui laulo wennak'sed.

5.
Meil sõbrussest on laulda,
Mis kokko hoiab meid;
Se laul on kaunis kulda,
Kes lauldes sõbraks said.

6.
Ka on meil lauldes kita
Mei' kallis issama!
Se wõib meid rohkest toita
Ja õnnistada ka.

7.
Mei' issamaal on issa,
Kes armus wallitseb;
Keik Temma sugguwõssa
Sn lauldes tunnistab.

8.
Ka meie armas emma,
Kes meid on sünnitand;
Meil Maarja maast on laulda,
Mis meie temmalt saand.

9.

Ka on ni mitmel wennal
Üks armas „õeke",
Kes öſel egga päwal
Ta meleſt lähhäge.

10.

Ka mitmel lauljal naeſed
Ja lapſed armasta;
Se tedda wöib, kui teiſed,
Kül laulma aiada.

11.

Seſt lauljad, meil on laulda
Ni mitmeſt, mitmega,
Ja lauldes kulutada:
Ilm, tänna, römusta!

12.

Kes lodab, ſe on römus,
Ja laulab röömſaste;
Ei röömſat lauljat kurbdus
Wöi ial ſurreta.

50. Sündimiſſe pääw.

Terre nüüd, ſa kallis pääw,
Sind on Jummal jälle annud!
Ta armuſt kannatanud
Ja weel ello pitkendan'd.
Terre ſa :,: kallis pääw! :,:

Terre sa :,: oh kallis pääw!
Tänno sull', Jummalal
Se sure armo eest!

2.

Halleluja lauloga
Tänna unnest ülles ärka!
Sull' on Jummal armo näitnud
Ja sind rohkest önnistand!
Terre sa 2c. 2c. 2c.

3.

Omma tänno ohwriga
Palwes temma ette astu!
Ta on helde, armolinne,
Kaitsis sind ja kaitseb weel.
Terre sa 2c. 2c. 2c.

4.

Andko Jummal kaua sull'
Röömsaid päiwi, römust ello!
Hoidko kaugel sinnust wallo
Kunni hüab surma kel.
Terre sa 2c. 2c. 2c.

51. Öitse=laul.

Nüüd wennad, töttage wainule,
Ja olgem waprad ka laulule;
Sest jubba loja läinud pä,
Ja armus öitse aeg on kä.

Keik sittikad on lendamas,
Ja öpikko laul köllamas.
Lass' hüda, lass' hüda, lass' hüda: Halloo!
Keik sarwed, keik sarwed, keik sarwed: Halloo!
Lass' hüda keik sarwed: Halloo!
Ja öiskagem sekka: Halloo!

2.

Ku paistab, orrud ka aurawad,
Ja öitse-tulled jo pöllewad;
Keik neiud laulwad kige peäl,
Ja kaugel kostab nende heäl.
Küll süddamed meil pöksuwad,
Ja römoga sees hüppawad.
Oh römo, oh römo, oh römo: Halloo!
Mis öitsel, mis öitsel, mis öitsel: Halloo!
Oh römo, mis öitsel: Halloo!
Sest öiskagem sekka: Halloo!

3.

Et kuulge, wennaksed, kige pealt:
Kes tuleb kaugelt ta prudi heält?
Kes möistab, mis se tähhendab,
Kui neio heäl ni wärriseb?
Ta ärras süddа tunneb sees,
Et peio tedda kulamas;
Sest laulab, sest laulab, sest laulab: Halloo!
Ja tuksub, ja tuksub, ja tuksub: Halloo!
Sest laulab ja tuksub: Halloo!
Sest öiskagem sekka: Halloo!

52. Peio iggatseminne.

Kallis Marri, kaugel ellad,
Millal kandwad sind mo kääd?
Silmawet sa tihti wallad,
Kurwastusse päiwi nääd! —
Kallis Marri, kannata,
Sinnust wist ei lahko ma!

2.

Lapsest sadik olled sinna
Minno keige surem rööm;
Ei sa wöi mo melest minna,
Kunni korristab mind surm.
Kallis Marri, kannata,
Sinnust wist ei lahko ma!

3.

Kallis Marri, kaugel ellad,
Arwa kulen ma so heält;
Siiski mulle armas olled,
Aeg ei pöra minno meelt.
Kallis Marri, kannata,
Sinnust wist ei lahko ma!

4.

Tullewad need tunnid mele,
Mil mo sülles ist'sid sa;
Mötlen ma se sanna peale,
Mis sull' pandiks andsin ma: —
Kallis Marri, kannata,
Sinnust wist ei lahko ma!

5.

Mälletad weel, kallis Marri,
Kui kord aedas pärna al
Ellast hoidis minno kässi
Sinno pead mo rinna naal? —
Kallis Marri, kannata,
Sinnust wist ei lahko ma!

6.

Eks ma seal ei töotanud:
Marri, sind, ei mitte muud?
Eks sa seal mull' esmalt annud
Häbbelikkult prudi suud? —
Kallis Marri, kannata,
Sinnust wist ei lahko ma!

7.

Ükski wäggi siin mailmas
Sinnust mind ei lahhuta;
Keik muud neiud minno silmas,
On kui ilma ellota. —
Kallis Marri, kannata,
Sinnust wist ei lahko ma!

8.

Kulen linnud, naen lilled,
Ikka mötlen sinno peal;
Sinno kuldsed sidijuuksed,
Sinno maggus löo=heal —
Kallis Marri, kannata,
Sinnust wist ei lahko ma!

2.

Ehk küll meie meel ei mõista,
Mil ehk kuida sünnib se,
Siiski wõtkem kindlast lota,
Et meid kokko pannakse. —
Kallis Marri, kannata,
Sinnust wist ei lahko ma!

53. Laulo pakk.

„Mis kulen ma seal ukse ees?
Mis heält seal treppi kõrwas?
Kes on se kenna laulomees,
Ja laulab külmas öues?
Ni küssis ükskord kunningas,
Ja teenrid ollid jooksemas
Se laulja sisse laskma.

2.

„Oh terre, sured üllemad,
„Keik meeste-, naesterahwas!
„Siin kuld ning hõbbe hiilgawad,
„Siin ollen ma kui taewas
„Se saal on suur ja illo täis,
„Siin olgo minno laulo wiis,
„Kui lööl pilwe rikis.“

3.

Nüüd tõstis laulik omma heält,
Ja kulasid keik herrad,

Ka preilid, prowad waatsid pealt
Ja teggid röömsad silmad.
Laul olli armas kunningal,
Sest laskis temma laulial
Kuld kee ta palgaks anda.

4.

„Ei kanna laulik kuldsed keed,
„Ei ehte omma rindus;
„Lass' sedda kanda ritterid,
„Et nende nimmi kulus;
„Oh, anna sedda üllemail,
„Lass' neid ni mitme koorma peal
„Se kuldse koorma kanda."

5.

„Ma laulan, kui lind oksa peal,
„Kes laulo pärrast laulab;
„Ei nöua makso laulja meel,
„Kui röömsaste heält töstab.
„Kui tahhad siiski tassuda:
„Lass' kuldset wina römoga,
„Mind kuldsest peekrist jua!"

6.

Ta jöi ning tännas süddamest;
Muud polnud temmal anda.
Oh, et keik lauljad laulo eest
Wöiks nenda palka sada!
„Keig' önne eest, oh tännage
„Ni süddamest, kui minnage
„Se seemne eest teid tännan!"

54. Sullase = laul.

Ma ollen küll üks waene tallo orri
Ja palle higgis tenin omma leiba;
Ei siiski sa, oh laimaja, so lorri
Mo armast pölwe alwaks tehha ka.
Ni ma= kui sakfamehhed,
On Jummala ees ühhed.
:,: Sest ollen rahhul ommas tallo pölwes,
Teen tööd, söön leiba, ellan rahho sees! :,:

2.

Ei olle Jummal keikil möisad lonud,
Waid surem hulk on pöllo kündjaiks pandud;
Keik sedda on küll Jummal targast seädnud,
Ja minno meel on rahhul sellega.
Ma kündko, kirjutago,
Kas head ehk alwa sögo,
:,: Mo rided olgo pehmed ehk ka karmid:
Ma ellan ka, ja surres on keik üks. :,:

55. Murreta süddа.

Mis aitab siin mailma peal,
Kui kurw ja nukker ollen teal?
Mis kasso sadab kortsus kulm,
Ehk pahha meel ja kadde silm?
Kes murretsedes otsawad,
Et hallid juuksed kaswawad,

Need jölledaste teggewad
Ja ello = rahho wihkawad. :,:

2.

Ei tulle murred Jummalast:
Kui ohhakad nad tõuswad maast;
Kes murretseb, ei tahha se,
Mis taewa Issa tahtminne,
Waid nõuab, sögge, rummalast,
Et südi leiaks Loja tööst.
Ei õlle = kört sa tehtud ta,
Ja tahhab Lojat õppeta. — :,:

3.

Kes minnule on käsko ann'd,
Ehk mind mailma toitjaks pann'd?
Mis Jummal lonud, peab ta
Keik isse tülles armoga.
Ta ommad sannad ütlewad:
„Te tööd ja pallu Jummalat"
Keik murred jätta temmale,
Ta murre aitab ükfine. :,:

4.

Weel hullem on, kui norgus käin
Ja äggades mo leiba söön,
Ja ollen weel ehk rikkas mees,
Kell' rahhakot ja salwet täis!
Wui! häbbi selle mele eest,
Mis õnnetust teeb heldussest!
Kell' õnne peal on kaebdus suus,
Sell' õn on temma õnnetus. :,:

5.

On Jummal taewas ellus weel,
Siis ikka rõmus minno meel.
On pudus mul, siis annab ta,
On hädda kä, siis aitab kä.
Neil lindudel seal okſa peal
On wähhem weel, kui minnul teal,
Ja ükski neist ei murretse,
Waid laulwad ikka röömsaste. :,:

56. Issa maia.

Kas tunnete üht maiakest,
Mis mitmest alwaks petakse?
Mis siiski keikist maiadest
Mul keige armsam surmani.
Koor: Se on mo issa saunake,
Kus lapsepölwes mäng'sin röömsaste.

2.

Se saun on weike, näoto
Ja linno pessa sarnane:
Ma iggatsen, kui linnoke,
Mo issa sauna järrele.
Koor: Oh waikne, kallis maiake,
Mo silma ees sa seisad allati!

3.

Seal mind mo emma sünnitas,
Ja töstis esmalt pölwe peal;

Seal mind mo issa kaswatas,
Ja hoidis omma silma al.
Koor: Oh armas, kallis maiake,
Mil näwad sind mo silmad ueste?

4.

Seal kaswawad need kassepuud,
Mis, kui mind emma sünnitas,
Said issa kättest istutud,
Et sedda päwa mällestas.
Koor: Oh maddal, weike sauniake,
Mo meles seisad sinna kindlaste!

5.

Seal jookseb weel se hallikas,
Kust minna lapsepölwel jöin;
Seal öitseb weel se pihhelgas,
Kust nores pölwes marjo söin.
Koor: Oh kallis issa saunake,
Ei sa mo melest ial lähhäge!

6.

Oh wöiksin minna üks kord ka,
So kattukse al lahkuda!
Seal wodis jälle uinuda,
Kus esmalt walgust näggin ma!
Koor: Küll sowin ma, oh saunake,
Et sinno seest mind hauda kantakse!

57. Noruſſe rööm.

Olge röömſad ruttoga,
Römo aeg lääb möda!
Pea kantakſ* ruttoga
Mönda meiteſt hauda.
Meie päwad töttawad,
Murred tulla-ruttawad.
On kord lilled öitſemas,
Olgem waprad noppimas.

2.

Rööm ja kurbdus, möllemad
Lennada küll möiſtwad,
Kui nad lähwad, tullewad,
Kadduwad ehk jäwad;
Murrel rut, kui tulleb ta,
Römul tiwad lahkuda;
Olled noor, ſiis römusta,
Küll ſa pärraſt ohkad ka.

3.

Kus on meie wannemad?
Liwa-Annus teab;
Nendeſt lapſed öppiwad:
Surm meid hauda weab.
Olle römus ruttuste!
Ehk ſo tund lööb äkkiste
On ſul kallis terwis kä,
Laula ſiis ja tänna ſa!

58. Nore ello rööm.

Kui olled noor, siis rõmusta ja laula,
Kül wannadusses kurwaks saad;
Kui werri külm ja jalg ei tahha käia,
Siis kurwi päiwi küllalt nääd.

Koor: :,: Olle nüüd rõmus, et norus weel kä;
Ei pärrast rõmo so silm paljo nä. :,:

2.

On terwis kä, kõht täis ja rie ümber,
Miks pead norgus ollema?
Sa olle perremees ehk teise tener,
Kui teed, mis kohhus — rõmusta!

Koor: :,: Olle nüüd rõmus, et norus weel kä;
Ei pärrast rõmo so silm paljo nä. :,:

3.

Ni kaua, kui sull' Jummal ello annab,
Siis ommast ellust rõmusta;
Kui tulleb surm ja külma hauda kannab,
Siis on sul aega maggada.

Koor: :,: Olle nüüd rõmus, et norus weel kä;
Ei pärrast rõmo so silm paljo nä. :,:

4.

Ja nääd sa mõnda Jummalaga jätwad,
Kui surmalaulo lauldakse;
Siis tea sa: ka sinno päwad löpwad,
Ja wimaks kuki kantakse.

Koor: :,: Ello on ürrrike, löppeb ka pea,
Ella siin waggaste, siis surm on hea. :,:

59. Issa maia.

Minno kallis issa = maia,
Ikka mötlen ma so peäl;
Kui ma mötlen, tulleb silma,
Römo silmawessi teal. :,:

2.

Kallis weike, waikne maia,
Kenna metsa tukka sees;
Wöiksin ma sind järgest nähhä,
Se mul seisab süddames. :,:

3.

Puud, mis issa akna alla
Omma käga istutand;
Ei se minno melest lähhä,
Kuida ma neid kaswatand. :,:

4.

Öunapuud, kus külges öunad
Aknast tuppa paistawad;
Waargamarjad, sostrapösad,
Keik mo meles seisawad. :,:

5.

Unnenäggudes ma söuan,
Weiste rankis tigi peal;
Laudilt kanna = pessi leian —
Ärratab mind kukke heäl. :,:

6.
Sinno kaewust ammutades
Omma jänno kustutan;
Kaapsa = taime päwalodes
Külma weega kossutan. :,:

7.
Millal nään ma kaugelt paistwad
Pärna külla waino peal?
Millal kulen kukked laulwad,
Weiste kellad hüüdwad seal? :,:

8.
Millal nään so honed paistwad
Oits'wa öunapude seest?
Kus so päsokesed lend'wad
Pessasse ja pessa seest? :,:

9.
Millal kulen röömsad lapsed
Külla öues kilkawad?
Perrenaesed kanno hüüdwad,
Lamba talled mägiwad? :,:

10.
Kui mind Jummal jälle aitab
Omma issa küllasse,
Siis ta mull' weel kallim näitab
Ollewad, kui ennege. :,:

11.
Kallis sündimisse asse,
Jä mo surma paiga ksa!
Wötta omma mulla sisse
[illegible]maks mind ka hingama! :,:

60. Puhhas süddä.

Kallis on üks puhhas süddä!
Tulgo rist ehk tulgo hädda
Ikka rõmus,
Ikka rahhus,
Kannab temma waikseste.

2.

Ni kui hallik selgest jookseb,
Iggal aial läbbi paistab:
Nenda olgo
Meie ello
Selge, puhhas, laitmatta.

3.

Mitmed tuled, tormid tõuswad,
Silmad saggedast ehk nutwad:
Polle hädda!
Kui on süddä
Puhhas, kül keik möda lääb.

61. Sündlik meel.

Sündlik on kallis anne,
Ning se tulleb üllewelt;
Ennam weel, kui kuld ja höbbe,
Rõmustab se meie meelt, :,:
Wennaks, söbraks nimmetada

Teine teist, on armas kuulda.
Sündlik meel, seks lögem kässi,
Meie hulkas ellago! :,:

3.

Süddames meil rahho olgo,
Söbrus paistko silmadest;
Teine teise ette jöudko
Armastades liggimest. :,:
Mis on kallim, kui et möistad,
Olgo tutwad sull' ehk wöerad,
Kust sa innimessi leiad,
Süddamest neid armasta? :,:

4.

Oh, et sinnust, kallis söbrus,
Kindel truus, wennameel,
Kaugele jääks ahnus, uhkus,
Kaddedus ja wallekeel! :,:
Keige rio eest end hoidke,
Ühte meelt ja rahho nöudke;
Wend peab wenda armastama,
Ja ei ial wihkama. :,:

62. Laewamehhe laul.

Kigo, laewoke!
Laened, käige tassa,
Puhhu, tuul, sa parrajalt!
Paista, päwake,

Merri, ärra mässa,
To meid terwelt wöeralt maalt!

2.

Lotes käime teed,
Ehk suur wäggi merrel,
Jummal mei' eest murretseb!
Meie ommaksed
On küll meitest kaugel,
Küll neid armas Issa nääb!

3.

Jõua, laewoke,
Koddo rahwas otab,
Watab tihti merre pool.
Röömsad olleme,
Jummal keiki hoiab:
Koddo neid, meid merre peal.

63. Josepi laul.

Omma nores lapse põlwes,
Wagga issa silma al,
Ollin minna karja hoides,
Wägga rõmus Judamaal.
Sekemis, kus meie karjad
Söiwad palmipude al,
:,: Ellasin ma weel sel aial
Wait ning tassa, kui üks tal, :,:
Wait ning tassa, kui üks tal.

2.

Kord mind satis issa wälja,
Omma wendi watama,
Andis kirjo kue selga,
Minna läksin römoga.
Oh, nüüd süttis wende wihha
Minno wasto põllema,
:,: Tahtsid mulle otsa tehha,
Kaewo sees mind surreta, :,:
Kaewo sees mind surreta!

3.

Wimaks tõmbasid mind wälja,
Kui mul surm jo kele peal,
Wõtsid nõuks mind ärramüa,
Ismaelid ollid seal.
Oh! mo issa hallid junksed
Lähwad hauda murrega,
:,: Ning ma kannan wangi-rauad
Egiptusses nuttoga! :,:
Egiptusses nuttoga!

4.

Siiski on mind Jummal aitnud,
Nutto-te wiis rõmusse!
Ollen weel mo issa näinud,
Pärrast matnud rahhusse.
Ehk mo wennad wärrisesid,
Polle ma neil' kurja teind,

:,: Waid kui omma südi tundsid,
On keik wimaks hästi läin'd, :,:
On keik wimaks hästi läin'd.

64. Römo kitus.

Rööm on meile taewast antud,
Ei se kaswa mulla seest;
Waggadel' ta seltsiks pandud,
Kaub öela süddamest.
Wallatus ja kurri ello,
Uhkus, laiskus, kawwalus,
Saatwad meile walle-römo.
Kellest sünnib tüddinus.
Koor: Sest, oh armas innimenne!
Tulle, kule, ussu mind,
Öppetada tahhan sind
Römo tundma, mis on selge. :,:

* *
*

1.
Rööm, oh taewa ello säddе
Taewa-tüttar olled sa!
Maits'des sinno maggust wägge,
Kulutan so kitust ma.
Sinna kergitad keik waewad
Kerjajal ja kuningal,
Sandid wiirsti wennaks sawad
Sinno pehme tiwa al.

Koor: Terre nüüd, keik innimessed!
Kät ja suud teil' keikidel'.
Wennad, töest üllewel
On üks armas issa asset. :,:

3.

Kellel sedda önne antud,
Söbra söbber olla teal;
Kes on kalli naese sanud,
Olgo römus selle meel.
Kes ka ühhe aino hinge
Ommaks leidnud ilma peal;
Ja kell' seddage ep olle,
Jägo üksi nutma teal!

Koor: Keik, mis ilma ringis ellab,
Andko ennast armule!
Taewa pole sadab se,
Kust meid helde Issa watab. :,:

4.

Römo keik mailma lomad
Jowad ello rinnadest,
Römo leidwad waggad, kurjad,
Temma rosi-jälgedest.
Ta meil' andis armastamist,
Ust'wat söbra häddа sees,
Ussil tolmus armo tundmist,
Kerubil ka Loja ees!

Koor: Mahha langete, miljonid?
Tunned Lojat sa, mailm?

Tösta taewa pole silm;
Seal on temma troon ja kronid. :,:

4.

Rööm on üllem ellosaatja
Keik mailma wärkides;
Käima panneb ello-ratta,
Nago weder uri sees.
Oisi aiab iddust wälja,
Taewa laest päikesi;
Panneb täht'de hulgad käima,
Mis ei paista tundjalgi.

Koor: Römoga, kuis päikest näte
Lend'wad omma illust teed,
Wennad! nenda tehko need,
Kes kui wöido-tee peal käite. :,:

5.

Töe-tulle walgel temma
Töe-nöudjat juhhatab;
Ristikandjat nago emma,
Murre-tee peal awwitab.
Uhkel ussomäel seiswad
Temma lippud lehkades,
Surnokirsto praost paistwad
Ingli tiwad lahkudes.

Koor: Miljonid! sest röömsast kandke,
Mis teil ellus kanda teal,
Ülle taewa telgi seal
Tassub teil suur Jummal kätte. :,:

6.

Rööm keeb pulmalaual kaunist, —
Wilja-iwwa rammo seest
Rüpab tigge kannatamist,
Arg saab julgust hirmo eest.
Wennad! tõuske' püsti seisma,
Kui täis peker ringis käib
Laskem wahto wasto taewa
Auuks sell', kes anda täib!

Koor: Kedda täht'de wereminne,
Ku ning päike kummardab,
Sedda waimo terretab
Meie rõmo õiskaminne! :,:

7.

Kes wõib taewa andjal' anda?
Õnnis kes ta sarnane!
Kurbdus, murre, waesus tulgo
Röömsattega rõmule!
Wihha meie melest mingo,
Sõbraks sago waenlane!
Ärgo wet tal silma tulgo
Se eest, mis tein'd meitele.

Koor: Keige wõlla-ramat kust'go,
Wihha lõpko ilma pealt!
Wennad, kõrgest üllewelt
Annab arm siis jälle armo.

8.

Raskes waewas kindlat süddant!
Abbi wagga kannat'jail!

Tõeks sago, mis su lubband!
Õigust sõbral, waenlasel'!
Keisrit tenides tru julgust,
Katsuks se kül ello peäl;
Ausa töle au ja kitust!
Surma sallalikkudel'!
Koor: Wennad, löge ringi kokko!
Rõmo tundes wanduge,
Jäda selle nõuusse
Tõest ni, kui Jummal aitko!

65. Pahhur laps ja temma kigutaja.

Äio, äio! kusso, kusso!
Äio, kallis naesoke!

Anni Peter wöttis naese,
Puddi Hanso Kaiekese,
Mõtles: nüüd mo õn on kä!
Koor: Äio, äio! kusso, kusso!
Äio, kallis naesoke!

2.

Kül ta sõbrad maenitsesid,
Pallusid ja ähwardasid:
„Hul, jo jookse tullesse!"
Koor: Äio, äio! rc. rc.

3.

„Kaiel on jo hundi hambad,
„Kulli küned, sikko sarwed,
„Agga need on warjul weel."
Koor: Äio, äio! ꝛc. ꝛc.

4.

„Kaiel laulwad kukked kurkus,
„Kaie kõrwad järgest lungus,
„Kui sind lükkab kaewusse!"
Koor: Äio, äio! ꝛc. ꝛc.

5.

Peter naeratas ja kostis:
„Illust neio ikka laitis
„Kadde selts. Mo Kai on hä!"
Koor: Äio, äio! ꝛc. ꝛc.

6

„Minno kallis Kai on illus,
„Ingli südda temma rindus;
„Sõbrad, jäge rahhule!"
Koor: Äio, äio! ꝛc. ꝛc.

7.

„Juhtub ka, et wahhest käksub,
„Käddiseb ja wasto räksub:
„Sedda lahkem ollen ma!"
Koor: Äio, äio! ꝛc. ꝛc.

8.

„Naesed on jo õrnad lilled,
„Pea lahked nende meled.
„Minno Kai on tuwwike!"
Koor: Äio, äio! ꝛc. ꝛc.

9.

Ni ei pannud Peter asja
Söbra kelust, töttas kosja,
Pea ollid pulmad kä.
Koor: Äio, äio! 2c. 2c.

10.

Kätte sai ta Kaiekese,
Omma kalli „kuldse naese",
Tassasem, kui inglike.
Koor: Äio, äio! 2c. 2c.

11.

Oh sa wagga tui, kui lahhe!
Teggudes ja sannas mahhe,
Sulla messi igga pä!
Koor: Äio, äio! 2c. 2c.

12.

Peter ellas, nago taewas,
Naesekenne suus ja kaelas:
„Kallis Peter!" järgeste.
Koor: Äio, äio! 2c. 2c.

13.

Nenda läks neil näddal möda,
Selges armus, ilma töta,
Kui üks silmäpilkmisse.
Koor: Äio, äio! 2c. 2c.

14.

Teisel näddal'l töusid pilwed,
„Ingli" pähhä tullid sarwed,
Harjake löi putnasseks.
Koor: Äio, äio! 2c. 2c.

15.

Jubba wötmed köllisesid,
Söimosannad hellisesid;
Kaieke läks karrusekks.
Koor: Äio, äio! 2c. 2c.

16.

Püsti tõusid „sidi juukfed“,
Pirr! ja pörr! jo käisid uksed,
Wälko löi ka saggedast.
Koor: Äio, äio! 2c. 2c.

17.

Järgeste kiilid Peetri toas
Ellas sadan, tanno peas;
Rahho olli kaddunud!
Koor: Äio, äio! 2c. 2c.

18.

Söimaminne üllestöustes,
Wanduminne mahhaheites;
Kai saand karro-ohhakaks.
Koor: Äio, äio! 2c. 2c.

19.

Kaua otas waene Peter,
Naeseke ehk pörab ümber,
Lähhäb jälle lahhedaks.
Koor: Äio, äio! 2c. 2c.

20.

Küll ta maenitses ja pallus:
„Armas Kai! mo maggus, illus
„Naesoke, jä rahhule!“
Koor: Äio, äio! 2c. 2c.

21.

Midda ennam Peter pallus,
Sedda hallem naene ullus,
Käksus, raksus hirmsaste!
Koor: Äio, äio! rc. rc.

22.

Ikka olli Kaiel öigus,
Hambad risti, körwad lungus,
Riid ja kärra igga pä.
Koor: Äio, äio! rc. rc.

23.

Nenda olli Peetre ello
Iggapäine hinge wallo;
Ei tal maitsnud söök, ei jook.
Koor: Äio, äio! rc. rc.

24.

Temma tundis tullist hädda.
Kaebada ei wöinud sedda,
Söbrad naersid muidogi.
Koor: Äio, äio! rc. rc.

25.

Wimaks sure hädda järrel
Tulli meie waese Peetrel
Kaunis nöu, mis awwitas.
Koor: Äio, äio! rc. rc.

26.

„Kaiekenne! — ütles temma —
„Sind on sinno önnis emma
„Wägga wähhe kigutand!"
Koor: Äio, äio! rc. rc.

27.

„Sest ma ollen hinna maksnud,
„Sure kigo tehha lasknud,
„Sure wö ja mähkmed ka."
Koor: Äio. äio! 2c. 2c.

28.

„Kui sa homme jälle kärrad,
„Ikka löugutad ja urrad,
„Siis sa näed, mis ma teen."
Koor: Äio, äio! 2c. 2c.

29.

„Omma käga mässin isse
„Kinni sind ja kigo sisse
„Pannen ma ning laulan sils:
Koor: „Äio, äio! 2c. 2c."

30.

Nenda ütles mees ja teggi
Teisel päwal, kui ta näggi,
Et mu nöu ei awwitand.
Koor: Äio, äio! 2c. 2c.

31.

Kai küll kässi, jalgo peksis,
Turtsus, karjus — Peter mässis
Waggusi ja kussutas:
Koor: Äio, äio! 2c. 2c.

32.

Olli naene mähkmes kinni,
Töstis Peter kiusopunni
Kikkewarwul kigusse.
Koor: Äio, äio! 2c. 2c.

33.

Nüüd ta panni pibo suhho,
Istus ligo förwa mahha,
Nago lapsehoidja teeb:
Koor: Äio, äio! 2c. 2c.

34.

Naene rökis lapse mähkmis,
Turtsus, süllitas ja ähkis,
Nago tigge kassike.
Koor: Äio, äio! 2c. 2c.

35.

Tulli purtsus juust ja silmast,
Sowis Peetrit siit mailmast
Täie suga pörgusse.
Koor: Äio, äio! 2c. 2c.

36.

Küll ta kiskus, teggi immet,
Igga seltsi söimonimmed
Andis temma Peetrile.
Koor: Äio, äio! 2c. 2c.

37.

Küündega ta juuksed kista,
Silmad peast wälja pista,
Ahwärdas Kai wihhaga. —
Koor: Äio, äio! 2c. 2c.

38.

Waggusi keik Peter kulis,
Tassa hiljukeste laulis
Kigutades eddasi:
Koor: Äio, äio: 2c. 2c.

39.

„Kaieke! kui süddä jahtub,
„Kassi wihha sinnust lahkub,
„Jättan kigo paigale.“
Koor: Äio, äio! 2c. 2c.

40.

„Pinada ma sind ei tahha,
„Waid so wihha lahhutada,
„Sest ni ellast kigutan:“
Koor: Äio, äio! 2c. 2c.

41.

„Lähwad lapsed rahhotumaks,
„Pahhuraks ja kärsitumaks,
„Pannakse neid kigusse.“
Koor: Äio, äio! 2c. 2c.

42.

„Mis so emma wähhe teinud,
„On nüüd minno tehha jänud,
„Waggusaks sind kiguta.“ —
Koor: Äio, äio! 2c. 2c.

43.

Wimaks jöudis öhto kätte,
Kaiel tulli teine mötte,
Wihha hakkas lahkuma.
Koor: Äio, äio! 2c. 2c.

44.

Nüüd ta nuttes ärranäggi
Et tal' Peter öigust teggi;
Se ta süddant parrandas.
Koor: Äio, äio! 2c. 2c.

45.
„Armas Peter! anna andeks,
„Wötta jälle mind so naeseks!
„Ei ma ennam kärratse!“
Koor: Äio, äio! rc. rc.

46.
„Wihha jättan ma nüüd mahha,
„Rahho rikkuda ei tahha,
„Nago teggin tännini!“
Koor: Äia, äio! rc. rc.

47.
„Sinno sanna tahhan kuulda,
„Tüllita keik tallitada;
„Lasse lahti Peetreke!“
Koor: Äio, äio! rc. rc.

48.
„Jummal kuleb, mis ma lubban,
„Keik mo wannad kombed jättan
„Mahha tänna päwaga!“
Koor: Äio, äio! rc. rc.

49.
„Olgo Amen!“ ütles Peter,
Hakkas Kaie kaela ümber,
Südda läks tal halledaks.
Koor: Äio, äio! rc. rc.

50.
Wöttis naese kigust wälja,
Mässis lahti, teggi nalja,
Kigutas weel kätte peal.
Koor: Äio, äio! rc. rc.

51.
„Minno kroniks jäeb sinna,
„Sinno rõmuks ellan minna,
„Minno kallis Kaieke!“
Koor: Äio, äio! rc. rc.

52.
Nenda ellasid nüüd nemmad;
Kaddund ollid rio sannad
Kunni ello otsani.
Koor: Äio, äio! rc. rc.

53.
Et nüüd naene teiseks läinud,
Sedda olli kigo teinud;
Mehhed, pange tähhele!
Koor: Äio, äio! rc. rc.

66. Iggatseminne.

Ma könnin üksi metsa sees
Ja kurwad laulud suus;
Mul, kallis Anna, seisab ees
Ja minno silmad wees.
Miks ellad nenda kaugel m'ust,
Ja minna kaugel s'ust!
Kas mötled kord, ka minno peal?
Kas tullen mele sul? :,:

2.
Ei maksa minnul ellada
Siin ilmas sinnota;

Ei wöin ma tundi hingada,
Kui sind ei näe ma.
Se, kes mind sinnust lahhutab,
Se mulle otsa teeb;
Mo hing ning süddа olled sa.
Kas on sul nenda ka? :,:

67. Anna, mo ingel.

Anna, mo ingel, sa seisad mo ees,
Olgo ma rõmus ehk siknad mul wees;
Anna, mo ingel, mind armastab ka,
Jääb mulle truiks, sest rõmustan ma.
Anna, mo ingel, mo rikkus ja kuld,
Keik warra sinnota on põrm ja muld!

2.

Tulgo küll meie peal' tuled ja torm,
Siiski weel kindlaks jääb tössine arm;
Haigus ja ahhastus, kaddedus, kius.
Ja kurjad kõnned, mis öelatte suus:
Anna, mo ingel, mo rikkus ja kuld,
Keik warra sinnota on põrm ja muld!

3.

Nenda kui tammepu surreks sest jääb,
Kui tedda kange tuul wintsutand saab;
Nenda ka meie arm kindlamaks jääb,

Kui meile pahha selts öhkamist teeb.
Anna, mo ingel, mo rikkus ja kuld,
Keik warra sinnota on pörm ja muld!

4.

Saaksid sa ükskord ka lahhutud m'ust,
Ei olleks römo mul kellegist muust;
Otsiks sind tagga kül merrest ja maast,
Nuttaks ja hüaksin sind halledast:
Anna, mo ingel, mo rikkus ja kuld,
Keik warra sinnota on pörm ja muld!

68. Kus on rahho?

Kas armo kaenlus hingades
Ehk mulla põues, haua sees?
Kas leian rahho ellades,
Ehk rahho ellust lahkudes?
Se on, mis minna iggatsen,
Kui silmad kinni, lahti teen:
Kas tulleb rahho ellades,
Ehk pärrast ello surres?

2.

Mo südda on, kui armust keeks,
Ei mitte nalja heitmisseks;
Seal jures siiski kurwastan
Ja saggedaste nutta saan;
Kord südda armust römustab,
Kord jälle armus wallutab;

Ei olle rahho minno sees,
Ei käies, paigal seistes.

3.

Kui watan ilma römo peal
Ja omma külma hauda teal:
Seal lustis, römus hüppawad,
Siin waikses wodis hingawad.
Kus on nüüd rahho? küssin ma,
Pean surrema? pean ellama?
Siis kulen waikse heälega:
„Rahho haudas ja — taewas!“

69. Iggatseminne.

Sind tahhakfin ma nähha,
Kui ka üksainus kord, :,:
Ja kui sind ollen näinud,
Siis tahhaks ikka nähhä
Weel mitto tuhhat kord! :,:

2.

Sull' tahhakfin kät anda,
Kui ka üksainus kord, :,:
Ja kui sa kät mull' annud,
Ei tahhaks lahti lasta,
Ei keik mo ello aeg! :,:

3.

Sull' tahhakfin suud anda,
Kui ka üksainus kord, :,:

Ja kui ma suud sull' annud,
Siis tahhaks ikka anda,
Weel tuhhat, tuhhat kord! :,:

70. Meie kanter.

Kanter: Nüüd sõbrad, wõtke laulda
Ja olge röömsad keik!
Ei jäeta meid kaua,
Sest haud on keigi paik.
Kes murretseb, on rummal,
End isse pinab se:
Sa polle mitte Jummal,
Waid nödder inimine.
Koor: Jah, kanter, se on ni :,: on ni, on ni, ꝛc. ꝛc.
Kanter: Keik meie waew on rummal,
Ei salli sedda Jummal.
Koor: Jah, kanter, se on ni :,: on ni, on ni, ꝛc. ꝛc.

2.

Kanter: On sõbro meil, siis wõtkem
Neid armsaks piddada:
Ka waestel' appi tõtkem,
Keik tehkem römoga.
Sest mis on meie ello
Siin ilmas sõbrota?
Üks tühhi piin ja wallo,
Ei sünni nimmeta.
Koor: Jah, kanter, se on ni :,: on ni, on ni, ꝛc.

Kanter: Üks tühhi piin ja wallo,
Ei sünni nimmeta.
Koor: Jah, kanter, se on ni, :,: on ni, on ni, 2c.

3.

Kanter: Kes rõmus on, se nõudko,
Et kurwad rõõmsaks saaks,
Kus ial wõib, seal püüdko,
Et mure kaugel jääks.
Nüüd tännage ja laulge,
Et laulo aeg weel kä;
Küll tulleb aeg ka kätte,
Mil otsas tö ja mötte.
Koor: Jah, kanter, se on ni :,: on ni, on ni, 2c.
Kanter: Küll tulleb aeg ka kätte
Mil otsas tö ja mötte.
Koor: Jah, kanter, se on ni :,: on ni, on ni, 2c.

71. Lesk mees.

Kui jään siin üksi mötlema,
Siis silmawet küll wallan ma;
Kus on mo kallis naesoke,
Kes mind on jätnud üksine?
Üksainus troost weel mulle jääb,
Mis kurwa süddant jahhutab:
:,: Kui emma laste jure lään,
Ja nende silmist emma nään. :,:

2.

Siis kurbdusses mul rõmo on
Ja önnetusses ka weel õn,
Kui watan omma laste peal',
Mis emmast pandiks jänud teal;
Siis wöttan neid mo süllesse,
Ja töstan silmad üllesse;
:,: Ehk ollen kurw, ma röömsaks saan,
Kui laste silmist emma nään. :,:

3.

Jah, kui se kallis emmake
Meist ärralahkus äkkiste,
Kül olli wallo süddames,
Meil temma jurest lahkudes! —
Nüüd agga otan rahhoga,
Mil minno tund on minna ka,
:,: Ja ikka uest röömsaks saan,
Et laste silmist emma nään. :,:

72. Laulja terretaminne.

Oh terre, lahked laulo wennad,
Oh terre, nüüd on laulo aeg!
Siin rõmustawad nored, wannad,
Ja wägga armas on se paik!
Oh terre, :,: lahked laulo wennad,
Oh terre, :,: olgem röömsad keik!

2.

Kes wöib weel kurw ja murres olla,
Kui römo piddo petakse?
Kes wöib seal wihha, waeno tunda,
Kus römolaulo lauldakse?
Oh terre, :,: lahked laulo wennad,
Oh terre, :,: olgem röömsad keik!

3.

Kes laulab, se ei mötle kurja,
Kes römus on, ei kaetse;
Sest lögem kät ja römustage,
Keik waeno mötted kaddurge:
Oh terre, :,: lahked laulo wennad,
Oh terre, :,: olgem röömsad keik!

4.

Oh laulgem omma maast ja metsast,
Ni mäggedest, kui jöggedest;
Ei leita kuskilt temma wastast,
Ei keige laia ilma seest.
Oh terre, :,: lahked laulo wennad,
Oh terre, :,: olgem röömsad keik!

5.

Oh wötkem kät se peale liia:
Üks Eestimees on önnis mees.;
Ei sada kuskil töta siia,
Kui ikka palle higgi sees.
Oh terre, :,: lahked laulo wennad,
Oh terre, :,: olgem röömsad keik!

6.

Oh laulgem omma neiukestest,
Kell' punna palged, walge pea;
Neist taewakarwa silmikestest,
Neid wates meel ja südda hea.
Oh terre, :,: lahked laulo wennad,
Oh terre, :,: olgem röömsad teil!

7.

Ka laulgem wahwa Eestinaestest,
Kes Eestimeeste rööm ja kroon;
Ei wässi tööst ja tenistussest
Mees, kui tal lahke naene on.
Oh terre, :,: lahked laulo wennad,
Oh terre, :,: olgem röömsad teil!

73. Head ööd.

Head ööd! :,:
Nüüd hinga rahhus, armokenne,
Ei hirmuta sind pimme ö;
Üks maggus unnenäggeminne
Sind kigutago ellaste!
Head ööd, kallis arm! :,:

2.

Head ööd! :,:
Ehk sinnust kaugel, on mo südda
So jures järgest walwamas;
Mo õn ja kroon sa olled, kedda

Mo hing on järgest ihkamas!
Head ööd, kallis arm! :,:

3.

Head ööd! :,:
Kui ärkad, tulgo sinno mele,
Et sind so Tomas terretab;
Ehk küll ei kule temma heäle:
Küll südda süddant tunda saab.
Head ööd, kallis arm! :,:

4.

Head ööd! :,:
Se nore päwa koidopunna
Sind andko sulle ärkades,
Ja ehha wötko, ni kui tänna,
Sind kiggutada uinudes.
Head ööd, kallis arm! :,:

74. Peio lahkuminne.

Terre weel, :,:
:,: Terre wimast korda weel
Siin kurja ilma peal! :,:
Terre weel, :,:
Terre weel, nüüd lahkume,
Sest ärdast nuttame!

2.

Minna lään :,:
:,: Nüüd weel nään so palkekest
Ja lahkun iggawest! :,:

Sinna jääd :,:
Sinna jääd nüüd üksine;
Sest leinan surmani!

3.

Surren ma, :,:
:,: Surren ma, kus möllen weel,
Ka surres sinno peal :,:
Ussu sa :,:
Hinge heites hüan ma
Weel sind so nimmega!

75. Mis kallis, kaub pea.

Se on ni lodud Jummalast,
Et sa sest keigearmsamast
Pead lahkuma; :,:
Ehk küll siin ilmas ühtegi
Meid kurwasta ni raskeste,
Kui lahkuma, :,:
Jah lahkuma!

2.

Kui wäljad, wainud öitsewad,
Siis tea: pea närtsiwad
Keik jälle; :,:
Siis kui nad öits'wad, römusta,
Ja ennäst se peal walmista:
Keik närtsib :,:
Jah, närtsib!

3.

Ja on sind Jummal önnistand,
Sull' armast naest ja lapsed and'd,
Siis tea, :,:
Ei jä need kauaks sinnule,
Waid seisad pea üksine
Ja nuttad :,:
Jah, nuttad!

4.

Et agga sa ei nurrise,
Siis panne sedda tähhele:
Keik, mis siin lahkub, jälle saab
Seal kokko, kus keik seisma jääb;
Sest rõmusta, :,:
Jah, rõmusta!

76. Kallis lil.

:,: Sa olled minno kallim lil,
Mis rosiaedas nään, :,:
Kui ial senna lään;
Sa rõmustad mo süddame,
Oh waikne tuwwike!
Ja sinno lahke palleke
Mind trööstib igga pä.

2.

:,: Sa olled minno kallim laul,
Mis ial laulda wöin, :,:
Kui laulo seltsis käin.

So laul mo süddant sullatab,
Minnd nutma, naerma teeb,
Ning rõmustab ja kurwastab,
Et süddа kunnaks lääb.

3.

:,: Sa olled minno helle täht,
Mis silma sättendab, :,:
Kus silm sind ial nääb;
Kui pimme, iggaw olleks nul
Siin ilma sinnota;
Nüüd agga ön, sa ellad weel,
Ja minna sinnoga!

77. Kui ikka.

Kui ikka, kui ikka, kui ikka ni jääks,
Et metsa haljas kelsaks weel haljemaks lääks,
Et lilled keik öitseks ja pääw ikka paistaks.
Ei wihm ial sajaks ja põld siiski kaswaks:
Koor: Oh lusti, oh rõmo, mis se neile teeks,
Kui ikka, kui ikka, kui ikka ni jääks! :,:

2.

Kui ikka, kui ikka, kui ikka ni jääks,
Et murred ei surruks, keik pudus meilt lääks,
Et keel lahke laulma ja jalg kerge tantsi'ma,
Et haigus ja hädda meilt kautsid ärra:
Koor: Oh lusti, oh rõmo, mis se meile teeks,
Kui ikka, kui ikka, kui ikka ni jääks! :,:

3.

Kui ikka, kui ikka, kui ikka ni jääks,
Et söad ja waenud meil' himmo ei teeks,
Et mailma rahwas keik rahho sees ellaks,
Ja püssid ning möegad werd ennam ei
wallaks:
Koor: Oh lusti, oh römo, mis se meile teeks,
Kui ikka, kui ikka, kui ikka ni jääks! :,:

4.

Kui ikka, kui ikka, kui ikka ni jääks,
Et puddus ei waewaks ja kukkur täis jääks,
Et naesed ja lapsed meil allati prisked,
Ning söbrad ja naabrid meil allati lahked:
Koor: Oh lusti, oh römo, mis se meile teeks,
Kui ikka, kui ikka, kui ikka ni jääks! :,:

78. Armastus.

Oh, armastus, sa kallis maggus messi!
On sel, kes leidnud armokest;
Kui rind on rinna äres, käes kässi,
Silm silma watab süddamest!
Sest armastus teeb sauna surreks möisaks,
Ja paistab lilled okkasteel;
Ta mudab metsad, laned rosiaiaks,
Et taewa römo tunneb meel.

2.

Oh armastus, sa sõdad meie süddant,
Kui selge suhkro = aaste peal!
On armastus meil' süddamesse iddand,
Siis põggeneb keik nukker meel.
Kes armastab, sel paistab päike selgem,
Sel õitsewad ka okkaspuud;
Ta rist ja waew on seddamaid tal kergem.
Kui armokesel annab suud.

3.

Oh armastus, sa annad meile tiwad,
Kui liwwukestel lennata;
Sa panned meie suhho rõmolaulud
Ja awwitad keik kannata.
Kes armastab, se naerab au ja rikkust,
Ta rõõm on armastusse sees;
Ta põlgab wägge, jättab suurdel surust,
Ta paradiis on süddames.

4.

Oh armastus, sa teed keik rasket kergeks
Ja musta leiba maggusaks;
Kus hingad sa, teed kiwwi sängid pehmeks
Ja õlled sidi pallakaks.
Oh õnneto, kes armastust ei tunne,
Se ellab surnult ilma peal, —
Ei anna suud, ei istu temma sülle
Üks armastaja neio teal!

79. Tüttarlapse nutto-laul.

Emma ei salli mind,
Ükski ei kossi mind,
:,: Surm ka ei wötta mind, —
Oh, kus ma jään! :,:

2.

Teised on pulmad teind,
Mind polle ükski näind,
:,: Keik minnust möda läind, —
Oh, kus ma jään! :,:

3.

Oh Hans! kui teaks sa,
Mo südda tuksub ka
:,: Ja möistab armasta —
Oh, kus ma jään! :,:

4.

Nüüd meestel on se wiis,
Et üksi näwad siis,
:,: Kui rahha unnik ees —
Oh, kus ma jään! :,:

5.

Kell' lehmad, lambad kääs
Ja kirstud weime täis,
:,: Neid näeb küllapois —
Oh, kus ma jään! :,:

6.

Ka leidwad peigmeest weel,
Kell' rosid palge peal

:,: Ja hästi libbe keel —
Oh, kus ma jään! :,:

7.

Kell' salla kasfi meel,
Ja küned warjul weel,
:,: On warsi tanno al —
Oh, kus ma jään! :,:

8.

Illus ei olle ma,
Ja warrast waene ka
:,: Ning nödra melega —
Oh, kus ma jään! :,:

9.

Ni mitmel ön on kä;
Ma nuttan igga pä,
:,: Et ükski mind ei nä —
Oh, kus ma jään! :,:

10.

Mis wöin ma selle eest,
Et mull' ei tulle meest,
:,: Kes peästaks kurbdusfest? —
Oh, kus ma jään! :,:

11.

Muud römo tunne ma,
Kui haudas hingada
:,: Ni mitme teistega —
Oh, kus ma jään! :,:

12.

Oh! Liwa-Annus, sa
Nüüd tulle korrista,
:,: Et lahti peäseks ma; —
Sest kus ma jään! :,:

13.

Kül mehhed muttate,
Kui pärrast kulete,
:,: Et murrest surnud ma —
Keik teie sü! :,:

14.

Teil' jääb se wastada,
Et minna mehheta
:,: Siit pean lahkuma —
Keik teie sü! :,:

15.

Mil ollen wastopann'd?
Mil teile „korwi" ann'd
:,: Ehk mönda pahhandand? —
Keik teie sü! :,:

16.

Ehk kül teist kurja nään,
Ja murres mulda lään,
:,: Ma siis heaks jään —
Ei wihka teid! — —

80. Rätsepad.

Nüüd pango mailm tähhele,
Kuis rätsepad end kitwad,
Et nende läbbi tännini
Weel ma ja taewas seiswad;
Nad tewad suurt ja rasket tööd,
Neil polle rahho päwad, ööd.
Sest: mähhhhä, mäk, mäk, mäk! 2c.

2.

„Need meistrid meie olleme,
„Kes targaste keik tewad;
„Kui leikame ehk paikame,
„Siis kärid kääs tuld löwad;
„Keik ihho ehted ilma peal,
„Teeb rätsepate käär ja nöel."
Sest: mähhhhä, mäk, mäk, mäk! 2c.

3.

„Kes tunneks saksa santidest,
„Kui rätsepaid ei olleks?
„Kes wöttaks mütsi würsti eest,
„Kui nende nöel ei ömbleks?
„Nad käiwad perrest perresse
„Ja aitwad paljad ridesse."
Sest: mähhhhä, mäk, mäk, mäk! 2c.

4.

„Üks penem rahwas olleme
„Ja kergem, kui keik teised,

„Ja penike on meie tö
„Ja kerged meie kombed;
„Keel lobbiseb ja käsfi käib,
„Jalg köpsub ja su maiust sööb."
Sest: mähhhhä, mäk, mäk, mäk! 2c.

5.

„Se perre saab meist auustud,
„Kus perrenaene töttab
„Ja puhhast linna plegitud,
„Meil' laua peale kattab;
„Supärrast on meil maggus roog,
„Ni pörsa-praad, kui munna-kook."
Sest: mähhhhä, mäk, mäk, mäk! 2c.

6.

„Kui kangas ette tuakse,
„On perrenaene murres;
„Paar künart ikka puakse,
„Laast langeb raima jures;
„Mis ülle käri kukkub teal,
„On tarwis mütsi, westi peal'."
Sest: mähhhhä, mäk, mäk, mäk! 2c.

81. Leinaja madrusse pruut.

Sind minna iggatsen,
Mo kallis peig!
Sulle ma truiks jään,
Mo kallis peig!

Kül ollen mönda kord
So järrel leinanud,
Ja nuttes otsinud,
Mo kallis peig!

2.

So nimme hüan ma,
Mo kallis peig!
Ehk kül ei kosta sa,
Mo kallis peig!
Ei kule iggawest
Sa merre põhja seest,
Mo wallust leinamist,
Mo kallis peig!

3.

Kui mötlen sekle peal,
Mo kallis peig!
Et sa mult lahkund teal,
Mo kallis peig!
Siis surnuks nuttaks ma
End halledusfega:
Kus jään nüüd sinnuta?
Mo kallis peig!

4.

So märja haua sees,
Mo kallis peig!
Süggawas merre-wees,
Mo kallis peig!
Seal hingad üksi sa!

Oh! et ma sinnoga
Wöiks ühhes hingada,
Mo kallis peig!

5.

Ei wöi ma lilliga,
Mo kallis peig!
So hauda ehhita,
Mo kallis peig!
Kui surno-aedas käin
Ja teiste hauad nään,
Siis nuttes kissendan:
Mo kallis peig!

6.

Ei kuiwa minno silm;
Mo kallis peig!
Sest keik se römus ilm,
Mo kallis peig!
Käib leina-ride sees,
Mo kurwa silma ees,
Mis järgest nutto-wees.
Mo kallis peig!

7.

Kus on mo prudi-rööm?
Mo kallis peig!
Keik sedda risus surm,
Mo kallis peig!
Nüüd üksi ellan ma,
Ja üksi surren ka,

Mo sure murrega.
Mo kallis peig!

3.

Teist ma kül pea saaks,
Mo kallis peig!
Kui ma sind unnustaks,
Mo kallis peig!
Ei wöi, ei tahha ma
Sind ial unnusta
Senni, kui surren ma,
Mo kallis peig!

82. Usfinus.

Ussinus on kallis hüüd,
Laiskus rop ja raske süüd;
Ussinast, kes teinud tööd,
Maggab rahhul ommad ööd.

2.

Siis, kui laiskus aegutab,
Ussinus suud maegutab;
Ussin mees wöib römusta,
Laisk, se heitleb näljaga.

3.

Aiawide, laisa ön,
Ussinal se koormaks on;
Sest ta muud ei himmusta,
Kui tööd tehha römoga.

4.

Ussina ja laisa surm,
Ehk kül möllemad on pörm:
Ussin hingab rahho sees,
Laisal surres wallo ees.

5.

Wennad, nöudkem ussinust,
Armastagem kassinust;
Uhkust, ahnust wihkage,
Laiskust jätkem koggone.

6.

Laisk kül nöuab römo ka
Ilma tö ja waewata;
Siiski pudus temmal jääb,
Järgest leiwa nälga nääb.

83. Römus meel.

Oh, mis römus meie meel,
Röömsad meie laulud!
Laulgem keik, kes nored weel;
Wannad päwad willud.

2.

Meie leib, se maitseb meil,
Maggus meie unni;
Olgo meie waesed kül —
Ahnus meid ei sunni.

3.

Mis on rikkal rikkussest?
Surel temma auust?
Ei se warja surma eest,
Egga peästa waewast.

4.

Sest kes tark on, nouab teal,
Rönmust meelt ja süddant;
Röömsa, wagga mele peal',
Watab röömsast Issand.

84. Sandi = laul.

Hallastage, hallastage,
Ühhe waese sandi peal'!
On teil' Jummal annud, andke
Rasukest ka näljatsel'!

2.

Teine pääw jo polle sanud
Leiwa marja hamba peal;
Paljas ma mul wodiks olnud,
Kiwwid padjaks pea al!

3.

Oh, kui rikkas ollin minna
Norel pölwel ellades!
Agga wannematte sanna
Ellasin ma pölgades!

4.

Nemmad surrid murre pärrast,
Kirsto naelaks ollin ma;
Rönnustasin nende warrast,
Pillasin keik pattoga.

5.

Kallid ollid minno sögid,
Kallid jogid, rided ka;
Lustipiddo, römomängid,
Prassides mailmaga.

6.

Nüüd on mulle öigeks palgaks
Uste tagga kerjada;
Oh, et nored hinged wöttaks
Minno häddast öppida!

85. Ello röm.

Koor: Rönnusta ellust, senni kui ellad weel,
Ei haua pöhjast laula so keel.
Üks laulja: Kui otsime, siis leiame,
Kül murret, kurbdust kergeste,
Et hallid juuksed pea peal
Meil rohkest kaswawad.

2.

Koor: Rönnusta ellust, senni kui ellad weel,
Ei haua pöhjast laula so keel.

Üks l.: Kui rahhul ellab öiglane,
Wöib ikka laulda röömsaste,
Ja jaggab waese wennale,
Mis jaggada taal kääs.

3.

Koor: Römusta ellust, senni kui ellad weel,
Ei haua pöhjast laula so keel.
Üks l.: Ja juhtub kord ka ello sees,
Et ahhastus ja kurbdus kääs,
Siis aitab söbrus, wennameel
Meid jälle järje peal.

4.

Koor: Römusta ellust, senni kui ellad weel,
Ei haua pöhjast laula so keel.
Üks l.: Rööm on meil' antud Jummalast,
Sest teeb se wägga rummalast,
Kes römo pölgab, nukraks jääb
Ja murre ikkes käib.
Koor: Römusta ellust, senni kui ellad weel,
Ei haua pöhjast laula so keel.

86. Heitlik ello.

Ei middagi ilmas jä kanaks,
Mis tulleb, se lähhäb ka pea;
Keik nored ei sa mitte wannaks;
Mis öitseb, se närtsib ka pea.

2.

Küll paljo on sündinud ilma
Ja paljo on ilmast ka läin'd;
Ja mitmel on tulnud wet silma,
Ja mitmel on silmast se kui'nd. :,:

3.

Sest tõstkem ka nende auk's heäle,
Kes enne meid rõõmsaste lauln'd;
Et nored, kes kaswawad peale,
Heält teeksid, kui meie su wait. :,:

4.

Nüüd istume keik ühhes kous,
Et rõmus teist rõõmsaks ka teeks;
Nüüd laulame weel ühhes rõmus,
Oh! et se ka ikka ni jääks! :,:

5.

Ja et se ni ikka ei seisa,
Siis hoidkem keik rõmo, mis kä;
Kes teab, kui kaua weel aega,
Kui kokko meist ükski ei jä. :,:

6.

Ja olleme üks teisest kaugel,
Siis seisko keik süddamed kous;
Rõõm olgo sest keikide melel,
Kui mõnnel neist rõmo=laul suus. :,:

7.

Ja juhtume jälle siin kokko,
Siis lögem keik rõmoga kät,
Ja algagem nest se laulo,
Mis lahkudes silma tõi wet. :,:

87. Laulo wäggi.

Hellisege, laulo healed,
Wähhendage ahhastust!
Römustage kurwad hinged,
Saatke rahho, kergitust
Waikseste! :,:

2.

Et mo südda rahho leiaks,
Hellisege armsaste!
Et ma murret mahhajättaks,
Jälle lodaks kindlaste,
Kindlaste! :,:

3.

Kui ma illust laulo kulen,
Hakkab südda ellama;
Jälle jouan, jälle julgen
Kurja wasto woidelda.
Woidelda. :,:

4.

Laulul on ni kange wäggi,
Nago päwa paistmissel;
Mitto kurwa süddant teggi
Jälle röömsaks laulo heäl,
Laulo heäl! :,:

5.

Ei ta murra tormi kombel,
Waid kui soe wihmuke,

On ta maggus kurwa hingel',
Kossutab ni waikseste,
Waikseste. :,:

6.

On mo päwad täide sanud,
Polle ennam tehha tööd,
On mo wiimne laul ka lauldud,
Hüüdke siis weel: head ööd!
Head ööd! :,:

88. Römo tutsminne.

Murred, et kassige minnust!
Römo=laul tõuseb mo rinnust;
Kurw olla norus ei wöi. :,:
Terwis teeb leiba mul maitsma,
Rööm aiab laulma ja tantsma.
:,: Römoga teen omma tööd,
Rahhoga maggan mo ööd. :,:

2.

Ruttuste lendawad päwad,
Nobbedast kadduwad aastad,
Surmapääw pea mul kääs; :,:
Weel nään ma õitsemas lilled,
Weel hüüdwad lindude keled:
:,: Römusta noruse sees,
Surno=raam pea so ees! :,:

3.

Jummal on odrad meil lonud,
Ummalad mapiñnast tonud,
Pealege neiud weel ann'd; :,:
Mis on meil ennam weel tarwis?
Armastus, rööm, kallis terwis;
:,: Lahke on norusse meel
Ja pakkub laal laulo peal. :,:

89. Ellago keik.

Ellago keik Eestimehhed,
Eestimaal ja maiades;
Olgo röömsad, wötko naesed,
Södgo leiba rahho sees. —
Ellago keik Eestinaesed,
Meeste rönuks allati.
Kaswatago ommad lapsed
Kassinast' ja puhtaste.

2.

Ellago keik Eestineiud,
Nago lilled ehtes teal,
Kennad, puhtad; leidko peiud
Neid, kui öunad pude peal. —
Ellago keik Eestisöbrad
Wennameles, truusses;
Olgo kurja wasto waprad,
Öige mele, kombe sees.

3.

Ellago keik Eestipoisid,
Issama eest püssi al;
Olgo nende möegad, pigid,
Järgest hirmuks waenlasel. —
Ellago keik Eesti linnad,
Eesti küllad priskeste,
Jägo alwaks wilja hinnad,
Katk ning kahjo kaugele.

4.

Ellago keik öppetajad,
Näitko meile öiget teed,
Olgo selged nende sannad,
Ellomärgiks nende tööd. —
Ellago keik inimessed,
Eestimaal ja iggal maal,
Truud ja waggad nende wisid,
Siis on armsad Jummalal.

90. Pibo-laul.

Nüüd, ausad pibomehhed,
Kell' armsad on need lehhed,
Mis kange haisoga:
Teid tahhan öppetada,
Kuis pipo pölletada,
Keik wöite sure kassoga.

2.

Kui kissendawad teised
Teil körwad täis, kui seäsed,
Ja südda nukraks lääb:
Siis jäge wait ja pange
Piip pöllema ja minge
Eest ärra; nenda möistlik teeb.

3.

Ja tahtwad ello murred,
Kord weikesed, kord sured,
Kui okkad torkida:
Siis jälle pibud wötke,
Keik murred murreks jätke
Ja suitsetage rahhoga.

4.

Kui kenna neio näte,
Ka tedda kosja läte
Ning ta ei tulle teil':
Siis warsi pibud suhho,
Sest tubbakas teeb rahho;
Lass' Kai ehk Kadri joosta peäl!

5.

Kui teie kurjad naesed,
Kui nöggesed ja seäsed,
Teid järgest pinawad:
Siis laske pibo suitso,
Suits aitab seäste wasto;
Kül käksudes nad wässiwad.

6.

Kui hooplejad on uhked,
Ja sallalikkud lahked,
Riid, walle iggal pool:
Siis pange pibud suhho,
Tuld peale, jäge rahho.
Ni on mailma asjad teal.

7.

Kui wimaks wannaks jäte
Ning selgest ärranäte:
Keik tühhi suits ja piin!
Siis teate ka sedda:
Lass' olla, polle hädda,
Teil pibo suits ka asjaks siin.

91. Pulma=laul.

:,: Pulmad, jah, pulmad!
Nüüd öissa, pulmad kä! :,:
Waatke kenna prudikest,
Temma körwas peiukest,
Kuida mokke muigutawad,
Omma silmi pilgutawad!
Nüüd on nende lotus käes,
Kai on naene, Karel mees.
Koor: :,: Pulmad, jah, pulmad!
Nüüd öissa, pulmad kä! :,:

2.

Oh, kui pillid hüawad,
Römo püssid paukuwad!
Nüüd on käed nad kokko pannud,
Sõrmuksed ka wahhetanud,
Lõppetusseks laulis weel
Köster salmi takka peal.
Koor: :,: Pulmad, jah, pulmad,
Nüüd öissa, pulmad kä! :,:

3.

Raswast roga süakse,
Maggust öllut juakse,
Saia-leiwad, wärsked worstid
Sured sea-pekki tükkid
Kämle paksust raswa peal —
Oh, kui rõmus meie meel!
Koor: :,: Pulmad, jah, pulmad,
Nüüd öissa, pulmad kä! :,:

4.

Toito on keik lauad täis,
Sõ ja jo, kui pulmamees;
Laske kannud kähko käia,
Kuiwalt ei wöi kegi süa;
Tossin kakki mehhe peal
Ja üks waagnas suppi weel!
Koor: :,: Pulmad, jah, pulmad,
Nüüd öissa, pnlmad kä! :,:

5.

Õlle-wadid otawad,
Ni kui kannud löppewad,
Wallatakse uest peale,
Kantakf' meie ette jälle;
Pea hakkab kihhama,
Jallad tantso uhhama.
Koor: :,: Pulmad, jah, pulmad,
Nüüd öissa, pulmad kä! :,:

6.

Kule nüüd, kui ämma-eit
Wabbandab ja pallub meid,
Et ta leem ja munnakogid,
Käkkid, worstid, sea-pekkid,
Et ta leib ja körwane,
Polle kül weel raswane.
Koor: :,: Pulmad, jah, pulmad,
Nüüd öissa, pulmad kä! :,:

7.

Perrenaeste tuttaw wiis,
Omma pulma rahwa ees,
On end ikka wabbadada,
Allandusses kitust nöuda.
Meil on köhhud täidetud,
Sörmed raswast lakkutud.
Koor: :,: Pulmad, jah, pulmad,
Nüüd öissa, pulmad kä! :,:

8.

Üwwa roga üllejääb,
Se meil ükſi kahjo teeb;
Laugud, mis ei lähhä kõhto,
Sedda piſtkem pärraſt õhto
Koiominnes taskusſe,
Wigem omma lastele.

Koor: :,: Pulmad, jah, pulmad,
Nüüd öissa, pulmad kä! :,:

9.

Jubba tulleb kinga piin,
Käsſikannel, wiolin.
Hoidke eeſt! nüüd lähme tantsma,
Nore naeſe jalgo katsma,
Öisſa pulmad! ſe on hea,
Lõgo rided ülle pea.

Koor: :,: Pulmad, jah, pulmad,
Nüüd öissa, pulmad kä! :,:

10.

Ülleõue Kotti Mats,
Oh, ſa esſimenne Päts!
Kuida temma jalgo tõstab,
Igga ſakſa tantſo mõistab;
Käärdi Kai tal käärſub kä,
Mats ei anna järrele.

Koor: :,: Pulmad, jah, pulmad,
Nüüd öissa, pulmad kä! :,:

11.

Öhto on jo möda läind,
Eided wodi walmis teind,
Löppetagem pulma mängi,
Saatkem nored rahwas sängi,
Sowigem neil head ööd,
Ja siis mingem omnad teed.
:,: Pulmad, jah, pulmad,
Jah, pulmad on nüüd läind! :,:

92. Noorde meeste maenitsus.

Hans, kui hakkad körwast nöudma.
Katsu ennast läbbi sa!
Elluks aiaks kokko andma,
Se ei kölba naljaga!
Neio ümber lippitsema,
Polle se weel armastus;
:,: Sedda pead parrem möistma,
Kui sul kossiminne nöus. :,:

2.

Öppi omma pruti tundma,
Anna ennast tunda ka;
Ei sa pea ial nöudma
Pühha inglit kossida!
Neid ei leita siit mailmast;
Neiud on ka pattused,
:,: Ning ka lahkest tuwwi silmast
Wälk'wad tihti säddemed. :,:

3.

Olled sa nüüd naese wõtnud,
Armasta siis truiste;
Mõtle, et so naene jätnud
Keik so pärrast julgeste!
Temma ön ja ello lotus
Olled sa nüüd üksine;
:,: Hoia, et ehk heitlik truus
Wallo ei te temmale! :,:

4.

Naesed armastawad kindlast,
Kui neid kalliks peab mees;
Naesed kommistawad hölpsast,
Kui neil polle tuggi ees.
Naesed waatwad meeste peale
Teggudes ja sannades:
:,: Tulgo sest sull' ikka mele,
Et nüüd olled naesemees. :,:

5.

Mönnes asjas järrel anda,
Kus so naesel öigus on,
Ei se wöi sind häbbistada,
Waid on sinno au ja ön.
Armastaja naese silmad
Näwad tihti selgem weel,
:,: Kui sul ommal, ning ta sannad
Saatwad ellast jälle teel. :,:

6.

Tahhad sa nüüd armastada
Omma naest ja aüusta,
Temmaga keik kannatada,
Mis teil juhtub tullema;
On sul nöu ka andeks anda,
Kui ta sattüb eksinna,
:,: Ja keik asjad heaks käända:
Noh, siis kossi römoga! :,:

93. Önnelik naesemees.

Kell' Jummal kallist naesokest
Ta körwaseks on annud,
Ja ühte hulga neiudest
Ta pea-kroniks pannud:
Oh, wägga önnis on se mees,
Kui öpik lille-pösa sees:
Ta armastab ja laulab! :,:

2.

Ta silm on selge, lahke meel,
Keik ello koormat kanda;
Mis ial temma kohhus teal,
Wöib temma lauldes täita;
Ta südda, mis nüüd armus keeb,
Ka häddaliste hädda nääb
Ja armastusses aitab. :,:

3.

Ja on neil' lodud Jummalast,
Ka issaks, emmaks sada,
Siis wötwad nemmad omma last,
Kui armo panti wata;
Siis tännab nende hing ja meel,
Ja röömsast laulab nende keel
Ning kidab abbiello. :,:

4.

On mehhel palle higgi sees,
Ta tö ning ammet raske:
Eks naese peale wadates
Keik polle jälle kerge?
Kui tö on tehtud, öhto kä,
Siis tulleb temmal naesoke,
Kui rahho=ingel wasto! :,:

5.

Ja kaub siiski lahke meel
Ta süddamest kord ärra;
Sest selle kurja ilma peal
On paljo kiuso, kärra:
Siis naese kässi ellaste,
Ta kortsus kulmo peage
Teeb jälle röömsaks, lahkeks. :,:

6.

Kell' Jummal armast naesokest
Ja armsaid lapsi annud,
Se tännago ka selle eest,

Ta on suurt armo sanud.
Suur kõrge au ja warra ka,
On ilma armsa naeseta
Keik hiilgaw piin ja waesus! :,:

94. Mis mõnni mees armastab.

Et püssirohho kombel warsi
Mo südda ei lä põllema,
Sest ütlete mull' üsna ilmsi,
Et ma ei wõige armasta. :,:

2.

Kül wõin ja armastan ka minna,
Kus ial mahti, rumi saan;
Sest wõtke, sõbrad, tähhelpanna,
Mis se on, mis ma armastan. :,:

3.

Ma armastan hääd raswast toito
Ja kanget õllut peale ka,
Ning pärrast lõunat mahhaheita,
Wiis tundi rahhul puhkada. :,:

4.

Ma armastan ka aega wita,
Ja õhtul kurni mängida,
Ning pehmes wodis mahhaheita,
Mo päwa waewast hingama. :,:

5.

Ma armastan ka omma pipo
Ja hästi kanget tubbakat,

Ning kanno jures jalgo kiko',
Kui teised jutto puhhuwad. :,:

6.

Ma armastan, kui linnud laulwad,
Neid pude willus kulata,
Ja siis, kui teised heina tewad,
Neid heinamaiast sundida. :,:

7.

Ma armastan, kui kutsutakse
Mind pulma peale abbisse;
Kui kannud ümber pakkutakse,
Ei töuka minna taggasi. :,:

8.

Ma armastan, kui wiol hüab,
Ka teiste hulkas keruta;
Kui Tio moga tantsi püab,
Ei tahha wasto panna ma. :,:

9.

Ma armastan ka illust laulo,
Ni kenna, pehme heälega;
Se annab mulle unnejöudo,
Kui öhto wodi heidan ma. :,:

10.

Nüüd näte isse, ellad wennad,
Et minna küllalt armastan;
Ja mis ma armastan, on kennad,
Ni kui ma lauldes kulutan. :,:

11.
Ma armastan keik ello illud,
Ei walleta siin mimmo su;
Ma armastaks ka mönda neiud,
Kui ühte leiaks, kes on tru. :,:

95. Lapse-hoidja laul.

Nüüd magga, kallis lapsoke,
Ja jätta emma rahhule!
So emmal unni maggus ka,
Kes sinno pärrast unneta.

2.
Ja kui sa olled üllewel,
Siis olle wait ja lahke teäl
Ja naera parrem; sest se teeb
Sind terwemaks, ja kossutab.

3.
Ma kigutan ja kannan sind,
Sest olle wait ja hoia end,
Et jälle sa ei kissenda,
Kui emma hakkab pessema!

4.
Sull' süa, jua annab ta
Ja himmo-roaks rinda ka;
Sest kaswa, et sa sureks lääd
Ja warsi püksid jalga saad;

5.

Kui olled mehheks sanud sa,
Siis minno pärrast kissenda;
Te agga, et so wannemad
Sest kissast römo tunnewad!

96. Römus laulja.

Ma ollen römus laulomees,
Kes saunades ja lossides
Heält töstab ilma hinnata,
Ja keiki tahhaks römusta.
Ma ollen römus laulja.

2.

Kui töuseb päike hommikul,
On hellisemas minno heäl;
Kui öhto loja wereb ta,
Siis lähhän lauldes maggama.
Ma ollen römus laulja.

3.

Mull' jookswad röömsad hallikad,
Mull' kukkolinnud laulawad
Ja lilled öits'wad asa peal,
Keik minno laulo römuks teal!
Ma ollen römus laulja.

4.

Ei püa au, ei rikkust ma,
Waid ollen rahhul sellega,

Et Maarja-ma mul jalge al
Tük sinnist tä pea peal.
Ma ollen römus laulja.

5.

Et söitko rikkad tölbades,
Ja käigo sidis, sammetis;
Ma pölgan sedda römoga,
Mis tühhi on, lääb tühja ka.
Ma ollen römus laulja.

6.

Kui teistest paljo rägitaks
Ja nende nimme kidetaks,
Siis teen ma ni kui kukkolind,
Kes ikka isse kidab end:
Ma ollen römus laulja.

7.

Kui teiste palle higgistab,
Neid waew ja murre piggistab,
Siis ellan minna murreta,
Teen tööd, söön leiba römoga.
Ma ollen römus laulja.

97. Waene laps.

Kord istus jöe kalda peal
Üks waene tüttarlaps,
Ja temma halle nutto heäl,
Se kostis kaugel' taps.

2.

Ta heitis kaldal põlwil' end,
Ja hüdis halledast:
„Oh, issa! emma! kuulge mind,
„Ja aitke omma last!"

3.

„Oh, armas wend! sa läksid ka,
„Ma üksi nuttan nüüd!
„Mil tullete mind aitama?
„Mil kutsute mind siit?" —

4.

Üks rikkas mees sealt möda läks
Ja kulis nutto healt;
Se teggi südbant hallebaks
Ja ligutas ta meelt.

5.

„ „Mis on sul wigga lapsoke?
„ „Ni norelt nuttad sa?
„ „Et ütle sedda minnule!
„ „Kui wöin, siis aitan ma." "

6.

„Oh külla onno!" kostis ta,
„Siin näüd üht tüttarlast,
„Kell' abbi polle odata,
„Kuid üksi Jummalast!"

7.

„Siin nuttan emma haua peal,
„Siin uppus issa ka;

„Wend näggi, kargas appi taal'
„Ja waus isse ka!"

8.

„Nüüd tenin minna wöera ees,
„Ja kui mul aega on,
„Siis istun ma siin silmawees,
„Se on mo ainus ön."

9.

„ „Oh, ärra nutta, lapsoke!
„ „So issaks heidan ma;
„ „Sind wöttan omma maiasse
„ „Ja ommaks lapseks ka." "

10.

Ni ütles ta, ni teggi ka,
Se armas rikkas mees;
Käis warsi kurwa lapsega,
Kui issa, kässi käes.

11.

Ta wöttis lapse wöera eest,
Wiis omma maiasse,
Ja kandis murret temma eest,
Kui ella issake.

12.

Sull' olgo tänno, rikkas mees,
Se armo teo eest;
Kül Jummal üllestöusmisses,
Sull' tassub iggawest.

98. Rahhulinne meel.

Rahhul minna ollen,
Mingo, kuida lääb:
Ehk küll kehwast ellan,
Südda röömsaks jääb.
Mönnel on keik küllalt,
Mis ta himmustab;
Siiski temma südda
Rahhotumaks jääb.

2.

Ehk küll hōbbe lühtred
Mul ei seisa ees,
Egga kuldsed peekred,
Kallid winad sees:
Siiski leian ikka,
Mis mul tarwis lääb;
Polle siis weel wigga,
Kui mul leiba jääb.

3.

Ehk küll mind ei tunta
Wöera made sees,
Egga minno rinda
Nähta tärnides:
Römus lahke südda,
Se on minno kroon,
Waesid awwitada,
Minno au ja rööm.

4.

Polle uhket mõisa
Mul kül ellada;
Siiski paistab päike
Surtso tuppa ka.
Kus ma rõmus ollen,
Rahhul hingan seal,
Olgo pehmen sullen,
Ehk ka õlgi peal.

5.

Polle kül mo sõbrad
Würstid, krahwid teal
Ei ka sured rikkad
Rahha, warra peal:
Siiski kalliks pean
Ma neid sikdames:
Nemmad on, ma tean,
Sõbrad häbda sees.

6.

Ei kül auusambad
Wimaks ehhita
Minno waikest hauda
Kuldse kirjaga;
Waid kui hauda kandwad
Truid sõbrad teal
Mind, ja mattes nutwad:
Sest on minnul kül. —

99. Tödde ja truus.

Oh kallis tödde, katta
Ka meie Eestimaad!
Keik wallet mahhamatta,
Mis kurjad külwawad!
Oh, rikku meie keskel
Keik salla ussimeelt,
Et ial Eestimehhel
Ei olleks wallekeelt! :,:

2.

Miks tahhad taggaueda
Meilt, kallis tödde, sa?
Miks walle wörko jätta
Meid kaua orjama? —
Ei aita Eesti rahwas,
Et kannad kallewit;
Sul olgo wiisk ehk sabas,
Üks keik, kui öigust teed. :,:

3.

Mis ial teed ehk rägid,
Te keik, kui öigusses;
Kus üllekohhut näggid,
Seal tunnista, kui mees.
Ei öige hölma hakka
Siin ilmas üksige,
Ja on so merri wagga,
Siis se ei wärrise. :,:

4.

Oh, ärra otsi söbro,
Kes pehme ride sees,
Ja siiski nöua rahho,
Kui waikne Eestimees.
Kus ial sinna lubbad,
Sel pea kindlaste,
Ja mis sa teistest tahhad,
Te isse teistele. :,:

5.

Mis ial kidad, laidad,
Se olgo nenda ka:
Kui häddalessi aitad,
Siis ilma hinnata.
Oh, ärra ial hoople,
Uhkus on rummalus,
Waid olgo ikka tödde
So teggudes ja suus. :,:

6.

Mis on üks innimenne,
Kell' südda wallet täis?
Üks kiskja metsalinne,
Kes lamba ride sees.
Kui lahkeid sanno jaggab,
Kes ussub tedda teal?
Kas walwab ta ehk maggab,
Taal ikka ussimeel. :,:

7.
Oh kallis tödde katta
Sa ikka meie maad!
Ja lasse siggineda,
Kes truust nöuawad!
Sest tödde rahwast töstab
Ja walle wautab;
Kui tödde wöimust wöttab,
Siis kurjust kautab.

100. Kedraja tüttarlaps.

Kord kedrasin ma ukse ees,
Seal tulli Mihkel minno pole;
Oh, Mihkel on ni illus mees!
Mo palled punnetasid kohhe.
Mo silm kül watas wökki peal,
Oh parrago! kus olli meel?

2.
Ta terretas mind lahkeste
Ja astus mulle lähhemale;
Mo süddа tukkus kangeste,
Ei julgend wata üllespole;
Mul olli hirm ja hea meel
Ning löng läks katki poli peal.

3.
Ta andis ellaste mull' kät
Ja ütles: „Tio sinno kässi
On armas mul, ja pehmemat

Ei olle kuskil, se on tössi!" —
Ma tundsin maggust römustust,
Neid sanno kuuldes Mihkle suust.

4.

Ta seisis toli leni naal
Ja kitis minno illust lönga;
Ta watas minno wokki peal
Ja kässi läks mo ümber kaela;
Oh, kuida minna wärri'sin
Ja häbbelikkult kedrasin!

5.

Ja kui ta ennast kummardas,
Siis juhtus üsna koggematta,
Et maggus muisso matsatas;
Sest kuhho wöisin ma suud panna?
Ja Mihkel on ni illus mees,
Kui kegi mu siin külla sees.

6.

Kül sedda pahhaks pannin ma;
(Ma usun et, ma pannin pahhaks)
Ta hakkas agga palluma,
Et ühhe peal weel tossin tahhaks.
Teid, armsad öed, küssin ma:
Kas wöisin nüüd weel kedrada?

101. Noorde meeste nõu.

Wennad, nores põlwes wötke
Kässi lües kõwwast ette,
Õigust nõuda surmani.
Kasso sest ehk kahjo tulgo,
Römo se ehk kurbdust tehko:
Õigust tehkem allati! :,:

2.

Hallid juuksed auustage,
Kehwade eest julgest seiske,
Trööst'ge neid, kes risti al;
Püüdke rahho, hoidke truust,
Kergitage waeste pudust:
Se on armas Jummalal! :,:

3.

Õigust nõuda, rahho püda,
Römoga keik kässko täita,
Liggimessi armasta,
Uhkusseta waggad olla,
Keige eest, mis pahha, hoida:
Meie nõu on löpmatta! :,:

102. Õhto wee peal.

Kigo, kigo armsast,
Padike, nüüd sõudes,
Jõua waikselt eddasi!

Armas on se öhto,
Ku ja tähhed paistwad,
Laened wasto hülgawad.

2.

Päwatö on löpnud;
Öhto rööm meil' tulnud,
Kigo paat nüüd armsaste!
Keik on korda läinud,
Mis meil waewa teinud,
Se eest tänno anname.

3.

Siin on löbbus laulda,
Siin on kaunis kuulda,
Tösthem heält siis röömsaste!
Linnud kuulwad pessast,
Kallad jöe pöhjast,
Meie laulo armsaste.

103. Mets.

Oh mets! :,: oh mets! :,:
Kui armsast kohhad sa,
Oh mets! :,:
Seest ellab päts, :,:
Kus keige paksem mets. :,:
Siin öitsewad lilled, siin kaswawad puud,

Siin annawad linnud üks teisele suud,
Ja laulawad röömsaste okfade peäl;
Siin kõllab ka kennaste sarwede heäl:
Traraa! traraa! traraa! traraa!
Traraa! traraa! traraa! :,:

2.

Mailm, :,: mailm, :,:
Se suur ja lai mailm
Mailm :,:
On meie telk, :,:
Mailm on meie telk. :,:
Siin kõnnime lauldes, ja teme ka tööd,
Siin söme ja jome ja maggame ööd.
Siin nuttame, naerame, kanname keik,
Siin same, üks prudiks ja teine on peig
Halloo! halloo! halloo! halloo!
Halloo! halloo! halloo! :,:

104. Hea nõu.

Wennad, nüüd wõtke nõuks
Ja tehke Loja auks:
Et meie keskel truus ikka ellaks!
Õigus eel käigo,
Arm järrel tulgo
Ussokilp katko meid
Kurjusse eest! —

Kui õigust teme
Ja kurja näme,
Siis näeb meid Jummal.
Ta silm on allati sind wälwamas,
Kui õigust teed
Ja kurja nääd.

3.

Kui wõime, jõuame,
Seal teisi aitame;
Sest Jummal on meid keiki armust aitnud!
Ta annab toito
Ja pea warjo,
Teeb head meil' keikile,
Kui ussume.
Ta lapsiks saime,
Mis se eest wõime
Muud temmal anda,
Kui et keik armo ülles näitame?
Kes truiks jääb,
Se armo nääb.

105. Rahho laul.

Waat kui rahhus hiilgawad
Kuldsed tähhed taewas;
Waikses rahhus paistwad nad
Meie peal', kes waewas.

— 2.

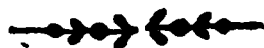
Rahhus jookswad hallikad,
Jöed ning ka ojad;
Rahhus lilled öitsewad,
Kui on ilmad sojad.

3.

Ma ja taewas hüüdwad peal:
„Innimessed ilmas,
Miks ni paljo tülli teil
Lühhikeses ellus?"

4.

Ellagem siis rahho sees,
Rahho, se wöib tehha,
Et ka murres, kurbdusses
Römo wöime nähha.

VI.

Hommiko-laulud.

106.

Päike on nüüd jälle tõusnud,
Keik mailm on likumas;
Innime, kes armo sanud,
Olle Lojat tännamas!

Temma kahjo eest sind hoidis,
Kui sind sadan neelda püdis.
Ellad weel, siis ella sa
Temma auuks tänna ka,
Temma arm on löpmatta! :,:

107.

Keik maggajad, nüüd ärkage
Ja tõuske üllesse,
Ja teie essimenne tö,
Se olgo kiitminne!
Teid hoidis Jummal armust weel,
Sest kes on sedda wäärt?
Sest temmal tänno andkem teal,
Ta armul polle äärt. :,:

2.

Nüüd ue päwa walgega
Meilt lahkub pimmedus:
Oh lahkuks meite hulgast ka,
Keik pimme rummalus,
Mis mitto päwa, mitto ööd
Meil ärraraiskanud,
Ja rikkunud keik head tööd,
Mis meie alganud!

3.

Sest töstkem jälle ueste
Se ue päwaga

Käänd taewa pole üllesse,
Ja laulgem rõmoga:
Suur Jummal, olle kiidetud
So kalli armo eest,
Et sa meid olled kaitsenud,
Au sulle iggawest!

108.

Sull' ma laulan üllestõustes,
Sind ma tännan mahhaheites,
Minno kallis hinge hoidja,
Iggapäine ihhotoitja!
Mind so tiwad warjasid,
Kui mo silmad maggasid.

2.

Issa-armoga nüüd wõtta
Minno tänno laulo kuulda!
Mis mul on, sull', Jummal anda?
Misga wõin so heldust maksta?
Tänno suust ja süddamest
Annan sull' so armo eest.

3.

Mis on tänna tarwis mulle,
Kaeban, helde Issa, sulle;
Keik, mis tänna wõttan ette,
Annan sinno armo kätte;
Ülle palwe rohkeste
Önnistad sa heldeste.

109.

Päälw tõuseb, tõuske innimessed,
Ja tännage Jummalat,
Ta arm on teie kätte olnud,
Ta issa-silm teid walwand.
Nüüd pange omma käed kokko
Ja palluge süddame pohjast:
Sull' olgo tänno, kallis Jummal,
Kes sa meid ellus hoidnud weel
So armo auuks ilma peal!

2.

Nüüd lähme jälle omma töle,
Ja pimmedus kaddunud,
Sest pangem lotust omma wöle:
Kes sia male aitnud,
Ei wötta se meid mahhajätta
Ja unnusta; ta on jo Jummal,
Kes ikka ennam teeb ja annab,
Kui meie temmalt pallume;
Sest andkem au ta armule!

110.

Nüüd jälle unnest ärkab,
Mis ial ellab teal;
Waat', kuida päike paistab

Ni lahkest meie peal!
Meid sojendab ta jälle
Se armsa paistega;
Teeb röömsaks meie mele
Ja panneb tännama. :,:

2.

Ta andwad lilled haiso
Ja linnud laulawad
Neik ommal kombel tänno,
Et sömist leiawad.
Oh, kuida on ni helde
Tru Jummal allati!
Teeb ikka head meile,
Ei wässi ialge! :,:

3.

Sest laulgem röömsast tänno,
Se armsa andial';
Ei mitte kenna sanno,
Waid süddant andkem tal';
Siis wöime lauldes tehha,
Mis tehha antud meil;
Kül annab kasso nähha
Ka Jummal waewa peal. :,:

VII.

Ohto-laulud.

111.

Wässind ollen, hingada
Tahhan ma, sest uinun ka.
:,: Taewa Issa, walwa sa,
Minno ülle armoga! :,:

2.

Ollen tänna patto teind,
Öige tee pealt körwa läind:
:,: Helde Jummal, katta sa
Sedda kinni armoga! :,:

3.

Neid, kes kurwad rõmusta,
Kehwad wennad awwita —
:,: Jägo sinno holele,
Sinna hoiad heldeste! :,:

4.

Olle meie kaitsia,
Rahho saatja, ärkaja;
:,: Walwame ehk maggame.
Ikka meie jure jä! :,:

112.

Kui armsad on siis õhto tunnid,
Kui päwal sa, mis kohhus, teggid!
Oh rahho, mis siis süddamel,
Kui ta ei kaeba sinno peal! :,:

2.

Mo südda on ni rõmus rindus,
Kui õpik laulmas, õkul lend'mas;
Ma tunnen rahho, hingan tööst,
Ja tännan Lojat süddamest! :,:

3.

Kül maggust troosti minna tunnen,
Kui päwa lodet tähhel pannen:
Siis mötlen ello-õhto peal,
Kus iggawenne hommik seal! :,:

113.

Wisil: Päike on nüüd jälle tõusnud.

Õhto kellad on jo hüüdnud,
Keik mailm lääb maggama;
Päike lojas, tähhed tõusnud,
Tulle, Loja, walwama!
Jah, kell' südda sees ei kaeba,
Se wõib kallis rahhus maca,
Kunni home rõmoga
Jälle ülles ärkab ta,
Omma Lojat tännama! :,:

114.

Õ, oh ö, sa waikne ö!
Lauta so pehmed tiwad
Nende ülle, kes on kurwad!
Omma maggust rahho anna;
Katta meid, kui poiad kanna!
Lass' meid waikses rahhus mata,
Jummal olgo meitega!

2.

Õ, oh ö, sa waikne ö!
Meie unnenäggemisses
Seisko Issand meie keskes,
Önnistago ommad jüngred,
Parrandago ilma lapsed,
Et üks karjane ja karri
Pea ellaks ilma peal!

3.

Õ, oh ö, sa waikne ö!
Sinno pehme rinna äre
Wötta meid, et meie murre
Hingades meist ärralähhäks,
Usk ja lotus jälle tulleks.
Wässind ihhul rammo anna,
Kurwa hinge römusta!

115.

Kui need öhto kellad
Armsast hüüawad,
Sojad wihma tilgad
Waikselt langewad:
Siis mull' tulleb mele
Lapsepölwe aeg,
Ning ma töstan heäle
Jälle, kui üks laps. :,:

2.

Kui need taewa tähhed
Ösel hiilgawad,
Rohhi, lilled, lehhed
Kaunist lehkawad:
Siis ma uest mötlen
Lapsepölwe peal,
Ning sest pölwest kiitlen:
Kallis olli se! :,:

3.

Oh, kui mitmed murred
Waewawad mind nüüd!
Ja neil, kes on sured,
On ka sured süüd.
Oh, et wöttaks minna
Röömsast uskuda,
Nago lapsepölwes,
Ikka teggin ma! :,:

116.

Sa tulled, waikne öhto
Ja kattad jälle maad;
Sa teed, et minno laulo
Ka teised kulewad.

2.

Jo päike lähhäb loja
Ja orrud aurawad;
Sa helde kastetoja,
Keik lilled nisutad!

3.

Keik jääb nüüd wait ja tassa,
Ka linnud oksades
Jo ots'wad omma pessa
Ja puhk'wad maggades.

4.

Jah, tulle waikne öhto
Ja katta jälle maad,
Et wässind ihhud rahho
So hölmas leiawad,
So hölmas, hölmas leiawad.

117.

Hingamist toob waikne ö
Keikile, kes wässind;

Jälle tehtud päwatö,
Keik on hästi siggind.
Sinna teed keik päwad, ööd,
Önnistad ka meie tööd,
Jummal! sinna ükssine,
Kui so peale lodame. :,:

2.

Ellad sa kül walgusses,
Oh, suur Jummal! taewas,
Ommeti on sinno ees
Meie nimmed kirjas.
Kui mailm on maggamas,
Olled sinna walwamas;
Sest on julge meie meel
Sinno helde armo peal. :,:

3.

Armas Issa, kaitse ka
Neid, kes meile armsad,
Et nad home römoga
Jälle päwa näwad.
So peal' lotes heidan ma,
Kallis Jummal, maggama;
Sinno pühha ingli wääd
Meie ümber seisawad. :,:

118.

Nüüd ollen minna pimmedas
Sind, Jummal, pallumas!
So tähhed mo peal hiilgawad.
Mis kardan ma siis palluda?
Eks Jummal tuhhat silmaga
Mind ommast taewast näe sa?
Eks näe sa?
Eks walwa sa?
Eks kaitse ka?

2.

Oh hiilgaw taewas, sinno pool'
Ma watan üllesse!
Mil pannaks' ihho mullasse,
Et lendaksin so süllesse?
Oh pühha, maggus taewa rööm!
Kui keik on löpnud, pörmuks saand:
Siis hakkad sa!
Ei löppe ka!
Jääd otsata!

3.

Kül iggatsen so järrele,
Oh Jummal, allati,
Ja ollen walges, pimmedas
Sind, taewa walgus otsimas!
Mil paistad ilma katteta,

Sa pühha walgus, mulle ka?
Mil tulled sa?
Sind pallun ma,
Sind otan ma!

119.

(Põllomehhe õhto-laul.)

Nüüd lähhäb päike jälle loja,
Ja löpnud päwa-tö;
:,: Sest armas naene anna süa,
Te asse üllesse! :,:

2.

Kül rikkad mitto roga söwad,
Neil kogid, pradid kä;
:,: Mis siiski ennam sömuks sawad,
Kui tallo innime'? :,:

3.

On leiba, räime meil ja pima,
Kord wöid ka pühhapä;
:,: Mis on siis meie suggul wigga,
Kui kallis terwis kä? :,:

4.

Kui würstid söwad, siis on teenrid
Neil jures wahtimas,
:,: Ja nende lussikad ja peekrid
Kääst kätte parkumas. :,:

5.

Ei sedda polle meile tarwis,
Meil maitseb muido ka;
:,: Sest mis ma tenin palle higgis,
Söön omma käega. :,:

6.

Sest andkem Jummalale tänno,
Kui toit on laua peal;
:,: Ta andko meile kallist rahho
Ni siin, kui pärrast seal. :,:

120.

Kuldne öhto päike,
Illus olled sa!
:,: Ikka römustad mo mele,
Kui sind näen ma. :,:

2.

Päike, sinno loja
On mo Loja ka;
:,: Ja weel ennam, minno Peästja,
Önnisteggia. :,:

3.

Ehk kül puhtast kullast
Hiilgab sinno kuub,
:,: Ja ma waene ollen mullast
Üllesehhitud. :,:

4.

Siiski armsam ollen
Minna Jummalal;
:,: Sest et Poia nimmel tullen
Temma ette teal. :,:

5.

Päike, nüüd sa hiilgad:
Pärrast hiilgan ma;
:,: Kui sa omma illo jättad,
Siis saan illo ma. :,:

121.

Lahkuja päike weel paistab
Kuldselt pu ladwade peal;
Kossutaw kaste jo heidab
Rohho ja lillede peal.
Löbbusalt hiilgawad taewast
Tähhed ja kuwalge teäl;
Öhto meid peästab tö waewast,
Öhto saab römustud meel.

2.

Noremad neiud nüüd laulwad,
Lilled neil pärjade peal;
Nisutud öied ka maatwad
Röömsast meetilkade al.
Kuida nüüd lehkawad asad,

Kohhawad jöggede joad;
Kuida on tassa keik pösad,
Tassa ka tammede pead.

3.

Terre! sull' röömsaste laulda
Tahhame, kossutaw ö!
Wötta nüüd rahho meil' sata,
Und teggi maggusaks tö.
Ärkame hommiko ülles
Ja on meil terwis weel kä,
Piddagem Jummalat meles,
Temma on löpmatta hä!

122.

Waikne on ö, :,:
Ja otsas päwa tö.
Mo hing kül tunneb hirmo,
Ma lodan siiski armo;
:,: Sest waikne, waikne ö,
Oh sada rahho mull'! :,:

2.

Pimme on kä, :,:
Ja käidud minno te.
Ku, selged tähhed paistwad,
Mo silmad kinni jäwad:
:,: Sest waikne, waikne ö,
Oh sada rahho mull'! :,:

3.

Uinun nüüd ma :,:
Ja maggan rahhoga;
Siis walwa, pühha Kaitsja,
Et häbda mind ei waewa,
:,: Ja waikne, waikne ö,
Oh sada rahho mull'! :,:

123.

Ku näikse jubba töuswad
Ja kuldsed tähhed paistwad
Seal taewas kennaste;
Mets seisab wait ja wagga
Ja orrust mäe tagga
Se walge aur käib üllesse. :,:

2.

Sa armas ehhawalge,
Kuis on nüüd ilm ni waikne,
Täis unne rahho ka;
Ni kui üks waikne tubba,
Kus iggal ühhel lubba
Ta päwa waewa unnusta. :,:

3.

Meil anna, Jummal, möista
So önnistust ning aita
Sind üksi ihhalda!

Lass' lapsemeelt meid sada,
End sinnust römustada,
Kui lapsed, wagga römoga. :,:

4.

Mis wöime muud nüüd tehha,
Kuid heidame end mahha,
So rahhus hingame;
Keik kurja kela ärra
Ja öela ilma kärra,
Ja walwa isse heldeste! :,:

124.

Tassa waub uddo katte
Wäljade ja metsa peal;
Taewa tähhed astwad ette,
Meile paistma üllewel.

2.

Unni langeb meie peale,
Keik mailm lääb maggama;
Rahho kurwa hingedele,
Waikne ö, nüüd sada sa!

3.

Walwa, Jummal, meie ülle,
Olle warjuks meitele;
Wötta meid so armo sülle,
Ärrata meid röömsaste!

125. Aasta wiimne öhto.

Üks aasta on ka möödas
Ja wiimne öhto kä;
Sepärrast töstke, rahwas,
Käed palwes üllesse!
Oh Issand! andeks anna,
Ja ärra wihha kanna!
Küll paljo head sa meile teind'
Ja meitest paljo kurja näind!
Koor: Oh, ärra wötta nuhhelda,
Waid hallasta ja kannata!

2.

Pääw annab päwal rumi
Ja aastad lendawad;
Kes peab aega kinni,
Kui aiad löppewad?
Ja arwa haua=kirjad
Weel surnuid mällestawad.
Keik au ja illo, wägge, jöud,
Pea kattab kinni muldne haud.
Koor: Kui jälle aasta ntudab end,
Siis hingan ma, ehk sinna, wend!

3.

Kas ellawad keik alles,
Kes tänna aasta eest
Ni prisked, röömsas meles,
Ei pudund söbradest?

Oh, mitme te on käidud
Ja nemmad meitest läinud!
Sest nende peale möttelgem
Ja ennestele üttelgem:
Koor: Kui jälle aasta mudab end,
Siis hingan ma, ehk sinna, wend!

4.

Surm kutsub mitto hauda,
Kes tänna röömsad weel,
Ja wöttab neid siit nöuda,
Kui meel ei mötle teäl.
Eks kewwadel ka nähta
Ni tihti närtsind lehta?
Kes ellawad weel, öölgo need
Ka lahkund söbrail: head ööd!
Koor: Kui jälle aasta mudab end,
Siis hingan ma, ehk sinna, wend!

5.

Kes öige on, se heidab
Ta hauda rahhoga;
Kül Jummal tedda aitab
Ka tousta römoga:
Ei üksige jä hauda,
Waid Jummal wöttab nöuda
Keik haua pörmust üllesse,
Kes usksid, omma süllesse.
Koor: Kui jälle aasta mudab end,
Siis hingan ma, ehk sinna, wend!

6.

Sest olgem röömsad, wennad,
Ka siis, kui lahkume;
Surm kutsub nored, wannad,
Ei se meil kahjo te.
Kui taewas kokko same
Ja uest terretame:
Siis on uus aasta meie kä,
Ja rööm ning rahho täieste!
Koor: Sest lögem kät: mis tulleb teäl,
On hea keik ja kasfuks meil!

Register.

78. — .me

